Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

★ Organ al Consiliului General A.R.L.U.S. ★

ANUL XII Nr. 5 | VINERI 3 FEBRUARIE 1956 | 4 PAGINI, 25 BANI

In acest număr:

— VLADIMIR COLIN: La apariția Antologiei poeziei sovietice

— TAMARA GANE: O figură luminoasă a culturii ruse. *(pag. II)*

— Acad. prof. P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Străvechi legături de prietenie.

— C. PARASCHIVESCU-BĂLĂCEANU: O dată memorabilă. *(pag. III)*

Firul de aur

In primele luni după eliberare, poporul nostru a spus: „Lumina vine de la răsărit". Lumina pătrundea pentru prima oară la noi — limpede, neoprită de nimeni.

La noi anii trec repede. Ne uităm în jur. Ce mare a crescut Victor! Cînd, acum 12 ani, ostașul sovietic l-a ridicat în brațe, rîzînd din toată inima, Victor nu era decît un prunc. Astăzi, el e pionier și scrie scrisori celor de-o vîrstă cu el, la Moscova: „Copilăria noastră e fericită. Noi n-am mai apucat vremea grea a trecutului. După exemplul părinților voștri și cu ajutorul lor, părinții noștri construiesc o nouă viață".

Copiii cresc fericiți, unele orașe se prefac, altele apar noi pe harta țării. Răsar uzine gigantice, tractoarele ies în fiecare primăvară să are pămîntul reavăn, în laboratoare luminoase oamenii de știință notează rezultatele cine știe căror cercetări. Zidind orașe noi, minuind mecanisme complicate, suind cărările științei, fiecare dintre noi știe: totul este mai ușor, cu mult mai ușor, fiindcă am simțit și simțim zi de zi umărul frățesc al poporului sovietic, mîna lui caldă și prietenească.

Aniversăm semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală cu Uniunea Sovietică. E o dată memorabilă: data în care acum opt ani țara noastră semna pentru prima oară în istoria ei cu o mare putere un tratat internațional pe picior de egalitate; data în care țara noastră semna pentru prima oară în istoria ei un tratat care nu numai că nu contribuia la îmbogățirea bogăților ei, ci urma să fie — așa cum s-a și dovedit apoi — un factor de mare însemnătate pentru dezvoltarea impetuoasă a tuturor domeniilor vieții.

Și pînă atunci ajutorul Uniunii Sovietice — de la izgonirea fasciștilor de pe teritoriul țării și pînă la pîinea care a hrănit pruncii în anii grei de secetă, de la primele mașini sovietice care ne-au trecut granița și pînă la semințele selecționate trimise să rodească în pămînt romînesc,— toate s-au dovedit a fi puncte de plecare pentru realizări la care altădată nici n-am fi putut visa.

Trecînd în revistă istoria ultimului deceniu, ne apar oamenii și faptele lor. Nici unul din oamenii țării noastre, care au făcut în acest răstimp pași de giganți, nici una din faptele care fac bucuria și mîndria noastră nu pot fi despărțite de prietenia cu Uniunea Sovietică, de ajutorul neprecupețit al Uniunii Sovietice.

Ziarele publică o notiță: în gara Iași a sosit un nou transport de mărfuri și mașini sovietice. Și noi știm: mîine, aceste mașini vor fi la Reșița și la Hunedoara, pe șantierul Uzinei siderurgice din Moldova, sau în adîncul minelor din Valea Jiului.

Un academician scrie un articol: Cu ajutorul Uniunii Sovietice era atomică pătrunde și pe teritoriul țării noastre. Și noi știm: aceasta înseamnă pătrunderea energiei atomice în industrie și în agricultură, în medicină și în știință.

Muncitorii de la șantierul Ordjonikidze din Uniunea Sovietică au trimis acum 2 ani muncitorilor din Republica Populară Romînă o macara plutitoare unică pe atunci în felul ei în Europa. Muncitorii sovietici și-au însoțit instalația de o scrisoare: „Dragi tovarăși, macaraua aceasta este unica construcție de acest fel executată pînă acum pe șantierul nostru. Noi v-o trimitem cu dragă inimă!"

Cu dragă inimă! Așa au venit de-a lungul anilor la noi muncitori specialiști din Harkov și Minsk, colhoznici din Ucraina și din Kuban, artiști din Moscova și din Kiev, savanți din Leningrad și Sverdlovsk.

Cu dragă inimă! Așa au primit nu odată de-a lungul ultimului deceniu minerii din Donbass pe minerii din Valea Jiului, mulgătoarele din Kostroma pe cele din Moldova, inginerii noilor cartiere ale Moscovei pe cei din capitala Romîniei!

La Moscova există o librărie cu cărți de peste hotare. Cărți romînești găsești rar aici — ele se epuizează îndată după ce au sosit. Fiind la Moscova poți în aceeași zi auzi în unul din parcurile orașului cîntîndu-se „În București iubit" și poți vedea pe tînăra studentă romîncă de la Institutul de literatură „Maxim Gorki" predînd elevilor ei (din care unii au trecut de mult de prima tinerețe) noțiuni de limba romînă.

Prietenia romîno-sovietică este o prietenie cum n-a mai cunoscut istoria relațiilor noastre cu alte state. Ea ne este de aceea cu atît mai scumpă.

Noi știm: prietenia noastră cu Uniunea Sovietică bucură milioane de oameni din țară și de peste hotare; ea are mulți prieteni, dar are și dușmani. Unii cred că noi am trecut prin istorie fără a fi reținut învățămintele ei. Dar noi am văzut, am simțit, ținem minte totul. Era o vreme cînd Romîniei îi revenea rolul de a fi o parte a „cordonului sanitar". Bolnavă, Europa s-a încins cu „cordonul sanitar", care cu tot numele pașnic și aparent inofensiv semăna grozav a bandulieră războinică. Unde a dus deșănțata politică antisovietică — dictată de marile cercuri capitaliste și pe care burghezia romînă și-a însușit-o repede cu cunoscuta-i slugărnicie? Pe plan extern, țara noastră era furnizoare de carne de tun ieftină. Un statistician cinic a făcut chiar și o socoteală: soldatul romîn era unul din cei mai ieftini soldați din lume! Dezlănțuind mîrșavul război antisovietic, capitaliștii și moșierii se și vedeau îmbogățindu-se peste măsură. Poporul romîn n-a vrut niciodată războiul cu Uniunea Sovietică, care a adus nenorocire, moarte, mizerie. Condus din adîncă ilegalitate de partidul său comunist, poporul romîn a arătat că știe să lupte pentru viitorul său, pentru adevăratele sale interese istorice. Astăzi, noi sîntem mîndri: alături de glorioasa Uniune Sovietică, împreună cu ea, sîntem uniți pe veci, printr-o prietenie trainică. Celor ce ar încerca să rupă firul de aur al acestei prietenii, le spunem: fiți atenți — nu veți reuși decît să vă rupeți propriile voastre degete!

Semnînd acum opt ani Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală, poporele sovietic și romîn s-au legat să apere prietenia lor de dușmani. Ieșite deabia de cîțiva ani dintr-un război greu, popoarele noastre s-au legat să preîntîmpine împreună, cu forțele lor unite, adăugate la toate forțele care luptă pentru pace, repetarea unei noi catastrofe a istoriei. Astăzi, cînd în Europa este refăcut focarul războinic din Germania occidentală, cînd Wehrmachtul renăscut a și primit primele trupe de armament american și se înzestrează cu arme atomice, astăzi cînd Europa apuseană e înțesată de aerodromuri militare, cînd diferite voci fac socoteala clipelor în care s-ar putea distruge orașe și sate, astăzi lupta noastră pentru apărarea păcii se intensifică și se întărește mereu. E cazul ca cei care amenință să înțeleagă: alături de puternica Uniune Sovietică, alături de China populară, de celelalte țări de democrație populară, sîntem de neînvins! Unii se pot ruga pentru reînvierea vremurilor trecute. Dar nici un fel de rugăciuni sau de fariseice „mesaje de crăciun" nu găsesc ecou în inimile poporului nostru. Căci singurul glas pe care-l ascultăm și care ne place, este glasul sutelor de milioane de oameni liberi, care împreună cu noi, de la Elba la Pacific, construiesc o viață nouă. Dușmanilor le răspundem prin cuvintele tovarășului N. S. Hrușciov: „Oricît s-ar înfuria capitaliștii, ei nu vor reuși să destrame lagărul socialist. Noi vom păși și mai departe pe drumul indicat de marele Lenin, vom păși împreună, ținîndu-ne puternic de mîini, măturînd din cale în țările noastre tot ceea ce împiedică înaintarea spre construirea societății comuniste".

Istoricilor burghezi le plăcea adesea să vorbească despre destinul nostru istoric. Acum, cînd poporul romîn a devenit pentru prima oară cu adevărat stăpîn pe soarta sa, — destinul său istoric se împlinește cu adevărat. Răsăritul răspîndea și altădată lumină, dar aceasta nu era lăsată să pătrundă pînă la ochii poporului, pînă la inima sa.

De-a lungul anilor, noi am simțit nu odată puterea și căldura, lumina și vigoarea acestui răsărit. De-a lungul anilor, noi am întărit zi de zi prietenia noastră cu Uniunea Sovietică; asta poate indispune pe unii, dar pe noi nu ne poate decît bucura.

Vor trece anii. Prietenia romîno-sovietică va crește și se va întări mereu, spre binele ambelor popoare. Cimentată prin fapte, ea se va înălța, edificiu trainic, vorbind tuturor despre voința fermă și hotărîtă a popoarelor sovietic și romîn de a merge împreună — pe veci — alături de celelalte popoare libere ale lumii, în întîmpinarea marilor idealuri pe care oamenii sovietici ne învață să le cunoaștem și să le construim cu propriile noastre mîini.

V. DASCĂLU

Ședința plenară a Consiliului General A. R. L. U. S.

Recent a avut loc ședința plenară a Consiliului General A.R.L.U.S. la care au participat și secretarii și responsabilii culturali ai consiliilor regionale A.R.L.U.S.

La masa prezidiului au luat loc tovarășii: acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului, dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Miron Constantinescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Leonte Răutu și Ștefan Voitec, membri supleanți ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., I. S. Ilin, secretar al ambasadei Uniunii Sovietice, acad. I. Murgulescu, ministrul Învățămîntului, M. Roșianu, președintele Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, acad. prof. P. Constantinescu-Iași, ministrul Cultelor, Ofelia Manole și Octav Livezeanu, vicepreședinți ai Consiliului General A.R.L.U.S., Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.

Au participat academicieni, oameni de știință, artă și cultură, muncitori, activiști ai organizațiilor de masă — membri în Consiliul General A.R.L.U.S.

Ședința a fost condusă de acad. prof. dr. C. I. Parhon.

Secretarul adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S., Ion Moraru, a prezentat darea de seamă asupra activității A.R.L.U.S.-ului în trimestrul IV al anului trecut.

Proiectul planului de activitate al A.R.L.U.S.-ului pe primul trimestru al anului 1956 a fost prezentat de tov. Octav Livezeanu.

Au urmat discuții la care au luat parte: acad. prof. Traian Săvulescu, C. Paraschivescu-Bălăceanu, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, prof. univ. Tiberiu Andraszofsky, prof. dr. B. Menkes, membru corespondent al Academiei R.P.R., laureat al Premiului de Stat, Manole Bodnăraș, președintele C.C.F.S., acad. Mihail Roller, ing. Tudor Ionescu, dr. Mozes Rosen, șef rabin al cultului mozaic, și poetul Cicerone Theodorescu, membru în biroul Consiliului General A.R.L.U.S.

În cadrul discuțiilor au fost făcute numeroase propuneri de îmbogățire a planului de activitate, după care planul a fost aprobat în unanimitate.

Consiliul General A.R.L.U.S. a adoptat apoi o serie de măsuri organizatorice.

★ ★

În zilele de 27—28 ianuarie, secretarii și responsabilii culturali ai consiliilor regionale A.R.L.U.S. au luat parte la o consfătuire organizată la sediul Consiliului General.

Referatele prezentate de tov. Andrei Banyai, secretarul consiliului regional Oradea și Vahe Terzian, secretarul consiliului regional Constanța, precum și coreferatele instructorilor care s-au deplasat în aceste regiuni, au analizat activitatea celor două consilii regionale, scoțînd în evidență metodele bune folosite de către acestea în munca cultural-politică, precum și deficiențele existente.

Pe marginea acestor expuneri s-au purtat discuții, s-au relevat cu acest prilej o seamă de inițiative valoroase ale consiliilor regionale în domeniul folosirii unor forme noi de propagandă. Printre acestea se numără concursul cu tema: „Cum m-a ajutat experiența agrotehnică sovietică în sporirea producției la hectar", organizat la sate de consiliul regional Suceava; acțiunea intitulată „Actualitatea sovietică", ce constă în prezentarea unor filme documentare sovietice, urmate de programe artistice, inițiată de consiliul regional Cluj; manifestările pregătite de consiliul regional Stalin în cinstea fruntașilor în aplicarea metodelor sovietice din diferite ramuri ale economiei ș.a.

În continuare, tov. Ion Moraru, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S. a prezentat planul de muncă al Consiliului General pe trimestrul I al anului 1956.

Printre principalele sarcini înscrise în plan se află organizarea unei largi acțiuni de prezentare, prin variate forme propagandistice, a Proiectului Directivelor celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. cu privire la cel de al șaselea plan cincinal, precum și a documentelor celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

În încheiere, tov. Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., a subliniat necesitatea intensificării activității cultural-politice de masă a organizațiilor A.R.L.U.S. și îndeosebi a comisiilor, care trebuie să sprijine activ lupta oamenilor muncii pentru înfăptuirea sarcinilor trasate de cel de al II-lea Congres al partidului.

Înfloritoarea Kirghizie Sovietică

Ținut periferic, înapoiat și sărac, al Rusiei țariste, Kirghizia s-a transformat, după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, într-o republică înfloritoare.

R.S.S. Kirghiză este o țară muntoasă, a cărei parte principală este situată pe munții Tian Șan și Pamir Alai.

În anii puterii sovietice, Kirghizia a obținut mari succese atît în domeniul economic cît și în cel cultural.

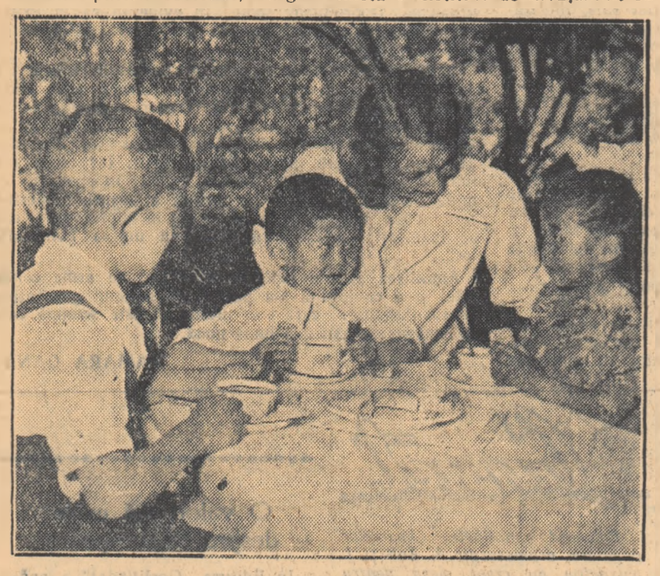

Pînă la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, în Kirghizia nu exista nici un fel de instituție pentru copiii de vîrstă preșcolară. În anii puterii sovietice, au fost înființate grădinițe de copii, creșe și cămine în toate orașele și colhozurile republicii.

In clișeu: La grădinița de copii nr. 1 din orășelul de munte Prjevalsk.

Ca urmare a înfăptuirii revoluției culturale, poporul kirghiz, care înainte nu avea scriere proprie, și-a făurit o artă și o cultură națională în formă și socialistă în conținut.

În R.S.S. Kirghiză există o rețea întinsă de școli. Pretutindeni a fost introdus învățămîntul de 7 ani, gratuit și obligatoriu. În republică există 9 instituite de învățămînt superior — printre care Universitatea de stat a Kirghiziei —, o filială a Academiei de Științe a U.R.S.S. În orașe și sate funcționează sute de cluburi, case de lectură, cinematografe, teatre. Teatrul de operă și balet din Kirghizia este decorat cu Ordinul Lenin.

În ultimii patru ani au fost construite și date în exploatare peste 22 întreprinderi noi ale industriei alimentare, printre care un combinat de carne, o fabrică de ulei, de vinuri șampanizate, trei fabrici de produse lactate etc. Este în curs de construcție un mare număr de întreprinderi de produse alimentare.

Sărbătorind 30 de ani de la constituirea republicii sale, poporul kirghiz, în colaborare frățească cu toate popoarele sovietice, își intensifică lupta și munca pentru a dobîndi noi succese în construirea comunismului.

„Vom îndeplini cel de al șaselea cincinal!"

Afiș de A. Dobrov și B. Reșetnikov

Noile victorii ale poporului sovietic

A fost publicat Comunicatul Direcției Centrale de statistică de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. privitor la rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei sovietice în 1955 — ultimul an al celui de al cincilea cincinal.

An de an, planurile economice de stat ale U.R.S.S. sînt nu numai îndeplinite, ci și depășite în proporții considerabile. Aceasta e o puternică dovadă a vitalității economiei socialiste și o garanție că noile sarcini grandioase pe care și le propune poporul sovietic în cursul celui de al șaselea plan cincinal vor fi și ele realizate. Comunicatul arată astfel că în 1955 planul producției globale a fost îndeplinit în ansamblu de industria sovietică în proporție de 103%, el fiind depășit la unele produse de cea mai mare importanță.

Dînd viață hotărîrilor luate de C.C. al P.C.U.S. și de Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., poporul sovietic a realizat în cursul anului trecut un nou avînt al industriei și în primul rînd al industriei grele — temelia dezvoltării economiei naționale, — precum și al ramurilor industriei producătoare de mărfuri de consum popular.

Este semnificativ că producția realizată în anul trecut depășește mult pe aceea din 1954, nivelul producției globale a întregii industrii reprezentînd o creștere de 12%. Sporuri considerabile de producție față de anul anterior au înregistrat ramurile industriei grele sovietice.

A crescut mult față de 1954 producția mărfurilor de consum popular precum și producția de mărfuri alimentare. Este demnă de relevat mărirea în proporții superioare, pînă aproape la dublu, a producției unor obiecte cum sînt aparatele de televiziune, frigiderele, mașinile de spălat s. a., care oglindește înaltul nivel de trai al poporului sovietic.

Creșterea și perfecționarea producției în toate ramurile economiei naționale s-a desfășurat pe baza dezvoltării continue și a introducerii tehnicii noi — a automatizării proceselor de lucru, a telemecanicii, radiotehnicii, electronicii și altor realizări tehnice din cele mai moderne. Au fost efectuate lucrări pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Constructorii de mașini sovietici au creat noi tipuri și mărci de utilaje pentru industrie, construcții, agricultură și transporturi. O contribuție de mare însemnătate la dezvoltarea tehnicii noi a dat energia creatoare a maselor de specialiști și muncitori din producție, care au făcut valoroase perfecționări tehnice. Numai în cursul anului trecut au fost introduse în industrie, construcții și transporturi aproape un milion de invenții, perfecționări și propuneri de raționalizare.

Sînt remarcabile succesele obținute în anul trecut de agricultura sovietică. Oamenii holdelor colhoznice, mecanizatorii S.M.T.-urilor și lucrătorii din sovhozuri au asigurat o creștere apreciabilă a producției de cereale. Au sporit suprafețele însămînțate cu culturi agricole, în special pe seama însămînțărilor de pămînturi virgine și întelenite. În ultimii doi ani, au fost valorificate în întreaga țară 33 milioane ha de pămînturi întelenite. A sporit în cursul anului trecut cu milioane de capete numărul vitelor cornute mari, al oilor, porcilor și altor animale proprietate obștească. Statul sovietic a primit cu 147 milioane puduri mai multe cereale decît în anul anterior, precum și cantități sporite de plante tehnice, legume, produse ale creșterii vitelor etc. Agricultura a primit din partea statului 218.000 tractoare, 112.000 autocamioane, 46.000 combine, precum și alte numeroase mașini, care au întărit considerabil baza tehnico-materială a diverselor ramuri agricole.

Dezvoltarea economiei sovietice este ilustrată de creșterea volumului construcțiilor capitale. În 1955, volumul investițiilor de stat a reprezentat 106% față de 1954. Față de 1954, cînd au fost construite și puse în funcțiune peste 600 de mari întreprinderi industriale, numărul noilor întreprinderi intrate în funcțiune în 1955 s-a ridicat la peste 800. Între acestea, figurează o serie de mari hidrocentrale — de la Kahovka, Gorki, Kuibîșev, Narva, Kneainala Guba — marea uzină metalurgică de la Cerepovețk, combinate textile, fabrici de uleiuri, zahăr ș. a.

Pe baza succeselor realizate în dezvoltarea economiei și a creșterii productivității muncii, a sporit simțitor și în cursul anului trecut nivelul de trai material și cultural al poporului sovietic. Astfel, a crescut circulația mărfurilor în comerțul de stat și cooperatist de la orașe și sate. Ca și în anii precedenți, în Uniunea Sovietică nu a existat somaj, flagel care face atîta rău oamenilor muncii din țările capitaliste. A crescut cu peste un milion numărul muncitorilor și funcționarilor din economia națională. Sute de mii de tineri absolvenți ai școlilor medii tehnice au început să lucreze în diferite ramuri ale economiei. Au sporit veniturile bănești ale muncitorilor și țăranilor, cheltuielile de stat pentru ajutoare, pensii, asistență medicală gratuită, concedii etc. Cu ajutorul statului, au fost date în folosință la orașe 35 milioane m. p. de suprafață locativă, iar la sate 600.000 case de locuit.

Noi succese, de cea mai mare însemnătate, au fost obținute în toate domeniile culturii socialiste. Sînt unice în lume amploarea luată de învățămîntul sovietic și numărul mereu sporit de specialiști cu studii superioare și medii care intră în producție. Școlile sovietice de toate felurile sînt frecventate de aproape 35 milioane de oameni, din care aproape două milioane de studenți. Aproximativ 640.000 tineri specialiști, cu 70.000 mai mulți decît în 1954, au absolvit școlile superioare sau medii speciale.

Marile realizări ale poporului sovietic în cursul anului 1955, constituie o bază trainică pentru îndeplinirea în bune condiții a prevederilor noului plan cincinal — al șaselea — de dezvoltare a U.R.S.S. Însuflețiți de aceste realizări, oamenii sovietici, participînd cu însuflețire la întrecerea în cinstea Congresului al XX-lea al P.C.U.S., desfășoară cu o uriașă energie creatoare munca de dezvoltare a economiei și culturii, de ridicare a nivelului de trai, pe drumul comunismului și al apărării păcii.

Poporul nostru apreciază înflorirea continuă a economiei sovietice ca o contribuție de cel mai mare preț la întărirea cauzei păcii și progresului în lumea întreagă.

Însemnări

Scrisoarea

Pe o stradă din Moscova se află Școala de construcții nr. 13 a Rezervelor de Muncă. Aici învață peste 400 de viitori zidari, pietrari, ipsosari și alți viitori constructori de nădejde ai comunismului.

În unele zile, către apusul soarelui, curtea școlii răsună de uralele și chiotele elevilor-sportivi, care, după orele de studiu, petrec clipe minunate pe terenurile de fotbal, baschet și volei. În alte zile, curtea e stăpînită de o liniște aproape nefirească. Dacă te-ai opri sub vreuna din ferestrele sălii de festivități, ai rămîne uimit de ceea ce vezi și auzi. Pe podiumul scenei se află drapele ale Uniunii Sovietice și ale țării noastre. Un adolescent de 15-16 ani ține un referat în care deseori auzi pomenite cuvintele București, Bicaz, Eminescu, Caragiale. Vei auzi, apoi, răsunînd notele melodioase ale „Baladei" lui Ciprian Porumbescu.

Printre elevii școlii nu se află nici un romîn. Și totuși tinerii au început să cunoască multe lucruri despre țara noastră.

În 1954, acești elevi, animați de dorința de a căpăta cît mai multe cunoștințe despre țările de democrație populară, au organizat „Cercul școlar de prietenie sovieto-romînă".

În cuvinte emoționante responsabilul cercului, Viktor Cijov, ne descrie, într-o scrisoare, munca pe care o desfășoară colegii lui: „Am organizat seri literare, am amenajat un stand „Romînia populară", pregătim o expoziție cu reproduceri după tablourile și sculpturile artiștilor plastici romîni etc. După cum vedeți — continuă scrisoarea — desfășurăm o muncă frumoasă și tineretul nostru manifestă pentru ea un mare interes".

Cîtă pasiune tinerească și cîtă dragoste fierbinte pentru poporul nostru vibrează în sufletul acestor elevi sovietici, dornici să-și aducă partea lor de contribuție la înflorirea prieteniei veșnice dintre țara noastră și marea Uniune Sovietică!

Dar cercul de prietenie de la școala nr. 13 a avut și alte inițiative. Membrii lui au trimis în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice din 1955, ilustrate, albume și diplome prietenilor lor din Romînia, elevilor de la școala Rezervelor de Muncă din orașul Codlea. Viitorii zidari și betoniști, elevii care învață în școala noastră, vor păstra neștearsă în amintire clipa cînd în cadrul unei solemnități li s-a înmînat „Drapelul prieteniei", trimis de colegii și prietenii lor din Uniunea Sovietică.

În aceleași zile, departe, la Moscova, la Școala de construcții nr. 13, la loc de cinste a fost expus „Drapelul prieteniei", primit în dar de la elevii din Codlea.

Ca în orice domeniu tinerii sovietici nu se mulțumesc cu realizările obținute. Ei se gîndesc să înfăptuiască în viitor mai multe. Iată ce scrie despre planurile cercului de prietenie sovieto-romînă de la Școala de construcții nr. 13 același corespondent: „Legăturile prietenești ne apropie. Cu cît aflăm mai multe lucruri despre țara și poporul vostru, cu atît cresc și verigile prieteniei. În cercul nostru dorim să formăm un activ larg de propagandiști. Pentru aceasta, avem nevoie de colaborarea dvs. Am mai avea o rugăminte: să ne trimiteți o bibliotecă de broșuri asupra problemelor construcției, ortei și o serie de albume cu vederi din orașele R.P.R."

În vremea noastră, datorită noilor relații create între țările care construiesc socialismul, oamenii simpli, ca niște autentici ambasadori ai sufletului poporului, schimbă între ei asemenea scrisori, documente unice cum n-a mai cunoscut istoria.

M. CRISTEA

În zilele de iarnă

Lunile de iarnă sînt folosite de colhoznici pentru a-și îmbogăți cunoștințele de specialitate. Mulți urmează în această perioadă cursuri agrozootehnice în colhoz, sau școli tehnice și institute.

In clișeu: Eroul Muncii Socialiste Galina Burkațkaia, președinta colhozului „Hrușciov", agronomul Semion Kruviți, de la S.M.T. Zlatous, precum și alți agricultori din regiunea Cerkassk la o lecție de fitopatologie a secției prin corespondență a Academiei Agricole a R. S. S. Ucrainene.

LITERATURĂ-ARTĂ-ŞTIINŢĂ

La apariţia Antologiei poeziei sovietice

VLADIMIR COLIN

Ne-am familiarizat cu toţii în asemenea măsură cu înaltele valori ale poeziei sovietice, a ajuns să ni se pară atît de firesc să descoperim în poemele scriitorilor sovietici umanismul, apelul la tot ce înalţă şi-l face pe om mai bun, mai drept, mai puternic, încît uneori ne simţim parcă îndemnaţi să considerăm această poezie drept un rod al inimii omeneşti, pîrguit fără trudă, fără luptă, drept o realitate de care luăm doar cunoştinţă, bucurîndu-ne ca după o sorbitură din „apa vie" a basmului. Ne apropiem ades de marea poezie sovietică fără a medita asupra cuvintelor lui Vladimir Ilici Lenin, care au influenţat hotărîtor dezvoltarea întregii literaturi a Statului socialist: *„Cultura proletară trebuie să fie dezvoltarea, după anumite legi, a acelui bagaj de cunoştinţe pe care omenirea l-a elaborat sub jugul societăţii capitaliste, al societăţii moşiereşti, al societăţii birocratice".* De prea puţine ori avem într-adevăr prezent în minte faptul că, dacă poezia sovietică s-a ridicat pe culmile ce ne sînt cunoscute, în procesul de elaborare al acestei poezii poetul care nu cunoaşte exploatarea, însufleţit de sentimente şi gînduri pe care nici un înaintaş nu le-a putut cunoaşte în nici o eră precedentă a istoriei, a dus mai departe cuceririle celor mai vechi poeţi egipteni, ale lui Homer, ale lui Dante, Shakespeare sau Goethe, ale lui Puşkin, Eminescu sau Mickiewicz, într-o neîncetată luptă împotriva celor ce tindeau să coboare, să defăimeze sau să distrugă această nobilă cucerire a omului — poezia. Dacă istoria omenirii este istoria luptelor de clasă, istoria poeziei e fără îndoială istoria luptei dintre poezia-mod de cunoaştere şi versificaţiile mistice sau formaliste.

Nu e nefolositor să amintim că în anii în care se forma tînăra poezie sovietică, poezia europeană ajunsese într-un impas fără ieşire, impas caracteristic pentru evoluţia întregii lumi capitaliste. Care erau înaintea şi în anii primului război mondial „vîrfurile" şcolilor poetice, care erau modelele ce se ofereau spre imitare? Pe de-o parte Paul Valéry, pe de alta Rainer Maria Rilke. Ermetismul rigid, glorificînd un rece şi inaccesibil turn de fildeş al aşa zisei „inteligenţe pure" şi misticismul vag, ceţos, propovăduind o neîncetată descompunere sufletească. Pe nici unul din aceste drumuri nu se putea merge mai departe, amîndouă aceste drumuri reprezentau de fapt două fundături. Dincolo de ermetismul lui Paul Valéry, egoist, artificial şi lipsit de viaţă nu mai era loc pentru nimic. Dincolo de misticismul nebulos al lui Rilke, de asemenea nu se mai putea înainta. Cele două mari direcţii ale poeziei unei lumi condamnate la pieire duceau, pe căi diferite (moartea prin sterilitate şi moartea prin descompunere) la aceeaşi inevitabilă tăcere.

Prefigurînd fascismul, care avea să încerce galvanizarea unei societăţi în agonie prin recurgerea la ultimele vestigii ale barbariei, în acest tragic ceas al poeziei a apărut reacţia brutală a futurismului italianului Marinetti, ca o încercare de galvanizare a cadavrului poeziei burgheze. Iată răcnetele manifestului futurist, prevestind viitoarele dezlănţuiri ale lui Goebbels: *„Proslăvim războiul, unica igienă a lumii... Să vină incendiatorii cu mîini înnegrite... Daţi foc rafturilor bibliotecilor!... Puneţi mina pe lopeţi şi pe ciocane! Distrugeţi temeliile falnicelor oraşe!..."* Nu e desigur de mirare că inventatorul unor asemenea teorii „artistice" a devenit un stîlp al fascismului şi a luat parte, în anul 1942, la asediul Stalingradului, unind astfel teoria cu practica...

Ne este de asemenea cunoscută mişcarea dadaistă, care a încercat şi ea, în anii primului război mondial, să găsească o ieşire din impasul culturii burgheze. Anarhic, destructiv, dadaismul nega tot şi toate, pregătindu-se să sfarme cadrele unei culturi în care artiştii simţeau că se sufocă, fără a şti cu ce să o înlocuiască. Haosul anilor în care tineretul omenirii sîngera pe cîmpurile de luptă, pentru interesele unor miliardari care socoteau gramele de aur pe care trebuia să le precipite sîngele fiecărui soldat ucis, haosul acesta a dat naştere reuniunilor dadaiste, intitulate „literare", pe care presa timpului le descria astfel: *„Nişte măşti recită un poem dezarticulat de Breton. Sub titlul de poem un alt dadaist citeşte un articol de ziar, în timp ce un infern de sonerii şi hîrîituri îl acompaniază. Publicul fireşte, nu mai rezistă şi fluieră".* În mijlocul huiduielilor şi al sudălmilor, asemenea reuniuni sfîrşeau de obicei printr-o bătaie generală, ilustrînd nivelul la care coborîse cultura burgheză, al cărei haos avea să fie sporit încă, la apariţia suprarealismului. Şi, în mijlocul acestor rătăciri, salvele trase de crucişătorul cu nume parcă predestinat, „Aurora", au vestit o dată cu începutul unei noi ere în istoria omenirii, începutul unei ere noi şi în istoria culturii. În luptă cu germenii descompunerii, ai scepticismului, ai sarcasmului şi ai urii, o nouă poezie, crescută din inimile unor oameni noi, îşi desface aripile şi se înalţă tot mai viguros, cîntînd cîntecul biruinţei omului eliberat, al omului ce făureşte fericirea oamenilor.

Nici Rusia nu fusese scutită de apariţia, printre scriitorii ei, a curentelor decadente de tot felul: simbolişti, acmeişti, futurişti şi aşa mai departe. Dacă simboliştii propovăduiau un misticism care, după caracterizarea lui Gorki, era un *„subterfugiu viclean al societăţii burgheze... îngrijorată de contradicţiile care răsăreau din ce în ce mai accentuat din haosul vieţii"*, dacă acmeiştii deţineau arta doar drept *„o meserie distractivă"*, iar futuriştii, protestînd împotriva prezentului inacceptabil, se mulţumeau cu sfidarea, cu batjocorirea culturii contemporane, caracteristic pentru toate curentele decadente era faptul că într-un fel sau altul se opuneau construcţiei revoluţionare a lumii.

Împotriva acestei atitudini, străină de tradiţia marii literaturi ruse, care a militat întotdeauna pentru dreptate şi pentru o mai justă alcătuire socială, împotriva „literaţilor supraoameni" care-şi arogau drepturi speciale şi nici o datorie, cerînd zgomotos o aşa zisă „libertate a creaţiei", s-a ridicat Vladimir Ilici Lenin încă în anul 1905. Arătînd că *„libertatea scriitorului... este doar o dependenţă camuflată sau care se camuflează făţarnic, faţă de sacul cu bani"* al editorului şi al publicului burghez, Lenin cerea să se opună acestei *„literaturi făţarnic libere, în realitate legată de burghezie, o literatură într-adevăr liberă, legată în mod deschis de proletariat. Aceasta* — spunea Lenin — *va fi o literatură liberă pentru că nu lăcomia şi carierismul, ci ideea socialismului şi simpatia pentru cei ce muncesc vor face să se înroleze în rîndurile ei noi şi noi forţe. Aceasta va fi o literatură liberă pentru că ea nu va servi unei eroine supra-sătule, nu „celor zece mii" din pătura de sus, care se plictisesc şi suferă de obezitate, ci milioanelor şi zecilor de milioane de muncitori, care alcătuiesc floarea ţării, forţa ei, viitorul ei".*

A fost meritul istoric al lui Maxim Gorki că *„sprijinit pe marxism, pe discuţiile avute cu Lenin, pe cunoaşterea vieţii trăite de popor, pe propria sa experienţă de viaţă, a creat poezia umanismului luptător"*, după cum o defineşte Alexei Tolstoi. *Iar acest umanism a devenit steagul literaturii sovietice.*

Lupta lui Gorki împotriva curentelor formaliste, lupta pentru un realism pătruns de patosul romantic al construcţiei revoluţionare, metodă de creaţie pe care el, primul, a ilustrat-o prin capodopere intrate în patrimoniul literaturii universale, a creat ceea ce s-a numit realismul socialist — înaintată metodă de creaţie îngăduind dezvoltarea unei literaturi pline de sevă şi diversă în stiluri. Dacă Gorki a formulat şi a realizat în opere nepieritoare noi principii de creaţie, îi revine lui Maiakovski — *„cel mai bun şi mai talentat poet al epocii sovietice"* — sarcina de a realiza acelaşi lucru în domeniul poeziei, sarcina de a făuri noua lirică socialistă.

Ilustrînd dezvoltarea poeziei sovietice de-a lungul principalelor perioade prin care a trecut prima ţară a socialismului, Antologia poeziei sovietice, care a apărut de curînd în editura „Cartea Rusă", înregistrează poezia revoluţiei, a războiului civil, poezia perioadei primelor planuri cincinale, cea din timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, ca şi poezia din perioada următoare războiului, poezia muncii paşnice şi a luptei pentru apărarea păcii în întreaga lume. De la vigoarea lui Maiakovski la gingăşia lui Sosiura, de la lirismul lui Esenin la lirismul atît de deosebit al lui Isakovski, de la răscolitoarea poezie a lui Bagriţki la vioiciunea lui Tvardovski şi la hazul lui Mihalkov, antologia reflectă diversitatea de stiluri şi genuri — proprie realismului socialist, literaturii noului umanism, care a învins prin luptă, datorită puterii ei, produsele şcolilor formaliste, a devenit pildă vie pentru scriitorii ţărilor de democraţie populară, ca şi pentru cei mai buni scriitori ai lumii întregi. Antologia adevereşte o dată mai mult justeţea cuvintelor pe care Maxim Gorki le rostise de la tribuna primului congres al scriitorilor sovietici ţinut în anul 1934: *„Realismul socialist afirmă existenţa ca un act ca o creaţie al cărei scop e dezvoltarea continuă a celor mai preţioase însuşiri personale ale omului, în numele victoriei sale asupra forţelor naturii, în numele sănătăţii şi longevităţii sale, în numele fericiri de a trăi pe pămîntul pe care vrea să-l transforme în conformitate cu creşterea continuă a nevoilor lui, într-o minunată cetate a omenirii unită într-o singură familie".*

☆

Misiunea de a înfăţişa publicului romînesc o amplă Antologie a poeziei sovietice a fost privită cu deosebită seriozitate atît de către editura căreia îi revenea sarcina publicării volumului („Cartea Rusă") cît şi de către Uniunea Scriitorilor din R.P.R. (Comisia pentru traduceri) în sarcina căreia rămînea răspunderea asigurării unui înalt nivel artistic al traducerii. Pentru prima dată avea să vadă lumina tiparului în ţara noastră o Antologie monumentală, cuprinzînd circa 25.000 versuri ale celor mai de seamă 90 poeţi din republicile fraţeşti ale marii Uniuni Sovietice. Aşteptată cu nerăbdare, prima Antologie a poeziei sovietice trebuia să-şi transmită cît mai fidel mesajul viguros şi mobilizator. În faţa unei sarcini deosebite ca aceea a elaborării unei astfel de antologii s-a considerat firesc că sînt necesare metode noi de lucru.

O comisie alcătuită din cinci scriitori, posedînd experienţa muncii de traducere (Al. Philippide, Mihu Dragomir, Mihnea Gheorghiu, Petre Solomon şi subsemnatul) a fost chemată să vegheze la transpunerea poemelor în limba română, muncă nobilă şi plină de răspundere, muncă dificilă şi gingaşă. Clarificînd pentru început criteriile după care ar vrea să se desfăşoare întreaga ei activitate, comisia a convenit să respecte cu rigurozitate *fidelitatea*, atît în ceea ce priveşte conţinutul cît şi în privinţa formei operelor ce urmau să fie traduse. Dat fiind că poeţii romîni nu cunoşteau în cea mai mare parte limba rusă, comisia le-a pus la dispoziţie nu numai o juxtă, o traducere cuvînt cu cuvînt a textului original, cuprinzînd indicaţiile strict necesare (ritm, rime, etc.) cum se procedează de obicei în asemenea situaţii, ci şi o traducere sugestivă, în care termenii traduşi figurau cu cîteva soluţii, în care se încerca o primă rezolvare a pasajelor dificile, în care în sfîrşit, se păstra ceva din fiorul originalului. Aceste traduceri „brute" au fost făcute de buni cunoscători ai limbii şi literaturii ruse, care au rămas tot timpul în legătură cu poeţii, clarificînd problemele ce li se iveau pe măsură ce înaintau în munca de re-creare a textelor sovietice, în limba noastră.

Este meritul comisiei că a izbutit să-i atragă în opera de traducere pe cei mai buni poeţi ai ţării noastre, alături de poeţi tineri care-şi dovediseră talentul şi priceperea. Este din nou meritul comisiei că a ştiut de cele mai multe ori să se adreseze just, că a ştiut adică să propună poetului romîn versurile poetului sovietic cu care avea cea mai mare afinitate. Rolul acestei alegeri bine chibzuite s-a concretizat prin traduceri remarcabile prin asigurarea diversităţii de stiluri. Principiul muncii colective, vizibil atît în munca organizatorică şi de îndrumare a comisiei cît şi în alegerea unui larg activ de traducători, şi-a dovedit şi de data aceasta virtuţile, dăruind iubitorilor de poezie din ţara noastră o antologie care — dacă poate fi încă îmbunătăţită în ediţiile următoare — atinge de pe acum un remarcabil nivel artistic.

Comisia a discutat pe bază de referate alcătuite de membrii ei fiecare poem, aş putea spune, fiecare vers, silindu-se să respecte principiul de bază al fidelităţii, înapoind poetului traducător textul ori de cîte ori se abătea de la acest principiu şi făcînd totodată sugestii pentru îmbunătăţirea traducerii. O colaborare prietenească, tovărăşească, o întrecere artistică, tinzînd la o cît mai perfectă redare a poemelor sovietice a luat astfel naştere în procesul muncii de elaborare a antologiei, aşa încît nu rare au fost cazurile cînd poeţii traducători şi-au reluat din proprie iniţiativă manuscrisele, străduindu-se să găsească noi forme, mai adecvate, noi posibilităţi de transmitere a mesajului poetului tradus.

Nu trebuie ascuns faptul că hotărîrea de a pune capăt tristei activităţi a acelui „traduttore — traditore" din trecut a îngreunat simţitor munca scriitorilor din comisie. Nu toţi colaboratorii au acceptat din prima clipă exigenţa scrupuloasă, nu toţi au fost în stare să-i facă faţă. A fost nevoie de o perseverentă muncă de lămurire, a fost nevoie de un ajutor substanţial şi calificat. Dar înţelegînd să nu precupeţească nimic pentru a face faţă sarcinii de onoare ce-i revenea în asigurarea apariţiei primei Antologii a poeziei sovietice în limba romînă, comisia a ştiut să învingă cu ajutorul editurii, să-şi ducă munca pînă la capăt, pînă la predarea manuscrisului pentru tipar.

Nu vreau să spun că în felul acesta a luat sfîrşit activitatea comisiei. Fiecare dintre membrii ei e conştient de faptul că dacă volumul aflat astăzi în mîinile cititorilor cuprinde bune traduceri din poezia sovietică, nu toate tălmăcirile sînt însă ferite de critici justificate. În ediţia sau ediţiile următoare comisia va ajuta traducătorii să-şi îmbunătăţească încă traducerile pe care le semnează, va îmbogăţi cu noi nume de poeţi sumarul antologiei şi va introduce noi opere alături de cele ce figurează acum în volum. Comisia consideră astfel prima ediţie a Antologiei poeziei sovietice doar drept un prim examen al muncii ei, urmînd ca din discutarea volumului să tragă concluzii în vederea activităţii ce-i stă încă în faţă.

☆

Antologia poemelor celor mai de seamă reprezentanţi ai poeziei sovietice a apărut în zilele cînd poporul nostru sărbătorea tradiţionala Lună a Cărţii. Primirea pe care i-au făcut-o nu numai specialiştii, ci şi cercurile largi ale cititorilor, dovedeşte nerăbdarea cu care era aşteptată monumentala antologie, prima de acest fel la noi, care dă o imagine justă a poeziei sovietice a poporului rus şi a principalelor popoare ale Uniunii Sovietice. Tipărirea antologiei a constituit un moment sărbătoresc pentru poezia, pentru cultura romînească, asupra căreia îşi va exercita fără îndoială influenţa tonică. Ea constituie totodată un moment al prieteniei, căci niciodată încă cititorul romîn nu a putut vedea o mai strălucită dovadă de colaborare prietenească în domeniul literaturii decît această antologie, în care versurile a 90 dintre cei mai buni poeţi sovietici sînt tălmăcite de către cei mai preţuiţi poeţi ai ţării noastre.

Fie ca apariţia primei Antologii a poeziei sovietice în limba română să constituie un nou imbold pentru o cît mai bună cunoaştere a măreţelor realizări culturale ale ţării care a deschis omenirii drumul spre pace şi fericire, drumul spre comunism!

O figură luminoasă a culturii ruse

Numele lui Nikolai Alexandrovici Dobroliubov evocă o întreagă epocă frămîntată din istoria Rusiei, cînd, asemenea unui far puternic şi strălucitor, ideile democraţiei-revoluţionare au iluminat poporului rus, împovărat de lanţurile grele ale exploatării iobago-autocrate, calea spre eliberare din robie. Viaţa acestui om cu o personalitate atît de multilaterală şi cu totul remarcabilă a durat doar 25 de ani (1836—1861), dar ideile şi faptele lui rămîn nepieritoare. Flacăra nestinsă a dragostei de patrie, devotamentul faţă de popor, au fecundat mintea lui profundă şi bogată, aşezîndu-i în rîndurile de frunte ale militanţilor pentru înaltele idealuri de dreptate şi libertate ale umanităţii.

S-a născut în oraşul lui Gorki (pe atunci Nijni Novgorod) şi încă de pe băncile şcolii îi uimea pe toţi cei din jur prin aptitudinile strălucite de care dădea dovadă, prin erudiţia, cultura vastă, memoria excepţională şi mai cu seamă prin puterea sa de muncă ieşită din comun. La Institutul pedagogic superior din Petersburg, unde s-a înscris apoi, forţele tineretului progresist s-au grupat curînd în jurul lui, formînd un adevărat „partid al lui Dobroliubov". Sub îndrumarea lui, studenţii citeau şi discutau cu înflăcărare articolele lui Belinski şi Herţen, romanele lui Georges Sand şi, în general, operele socialiştilor utopişti Saint Simon, Fourier şi alţii, precum şi lucrările filozofice ale lui Feuerbach — literatură interzisă cu străşnicie de cenzura vremii. În acei ani tineri, Dobroliubov debutează în literatură scriind versuri usturătoare la adresa celor ce deţineau puterea, satirizînd sistemul retrograd al învăţămîntului, sau referindu-se în scurte articole la evenimente importante, de strictă actualitate politico-socială. De atunci încă, condeiul lui vădeşte o extraordinară putere de pătrundere, o uşurinţă cu totul neobişnuită de generalizare şi sistematizare, precum şi de redare clară şi logică a ideilor. „Eşti singurul om care judecă sănătos situaţia societăţii noastre" — astfel îl caracteriza marele lui îndrumător, tovarăş de luptă şi de idei, N. G. Cernişevski.

Nu mai puţin semnificative sînt notaţiile lui Cernişevski pe marginea primului articol adus de Dobroliubov la redacţia revistei „Sovremennik": „Mi s-a adus aseară un articol — nu prea mare — îl citesc şi văd că e cu totul altceva decît articolele tuturor netoţilor. Citesc şi-mi spun: să fi dat, în sfîrşit, de un om în stare să gîndească? Citesc — şi văd că aşa este; trebuie să fie unul care judecă. Am stat apoi de vorbă cu el... Am discutat cam pînă la ora trei... E un om cu cap. Va colabora cu noi... Are o inteligenţă remarcabilă... Scrie admirabil... Concis, curgător, sclipitor... Toate le înţelege cum trebuie. La vîrsta de 21 ani să ai idei atît de originale şi să judeci atît de lucid e ceva cu totul neobişnuit, mai cu seamă cînd toţi cei din jur, dar absolut toţi, parcă ar fi beţi — ba mai rău, căci beţivul se mai trezeşte, dar prostul niciodată".

De atunci, începe activitatea publicistică a lui Dobroliubov, care a înmănunchiat într-o unitate armonioasă aceea de critic genial, filozof materialist, poet, teoretician în domeniul pedagogiei şi truditor neobosit pentru cauza revoluţiei. Pînă în clipa morţii prea timpurii, Dobroliubov a muncit cu pasiune neobosită la redacţia revistei „Sovremennik", al cărei animator a fost. Deseori, întîrzia la masa de lucru pînă-n zori, scriindu-şi articolele, după ce citea toate manuscrisele primite la redacţie. Ce pildă măreaţă de trudă eroică în slujba poporului, în slujba cauzei generale a poporului! Îndrăgise atît de mult această muncă, încît nu concepea viaţa fără ea. „Dacă mi s-ar spune — mărturisea Dobroliubov — că aş putea să trăiesc pînă la adînci bătrîneţe, cu condiţia să părăsesc revista, aş prefera, fără şovăială, să nu trăiesc decît 30 de ani, numai să nu renunţ la activitatea publicistică!".

Democrat şi revoluţionar convins, Dobroliubov credea cu ardoare în viitorul luminos al patriei sale, întrezărind zorii „zilei celei adevărate", zorii revoluţiei spre care, alături de Cernişevski, îndruma conştiinţa maselor. Activitatea lui se desfăşoară în ajunul şi în perioada situaţiei revoluţionare din Rusia anilor 1859—1861, cînd reacţiunea ţaristă — atît cercurile conservatoare cît şi cele liberale — pentru a contracara avîntul revoluţionar mereu crescînd, pregătea reforma formală a desfiinţării iobagiei.

Căutînd să fundamenteze teoretic ideea revoluţiei ţărăneşti, Dobroliubov a studiat cu atenţie procesul istoric de dezvoltare a societăţii şi a înţeles că acest proces nu reprezintă o îngrămădire întîmplătoare de fapte, ci se desfăşoară potrivit unor legi independente de voinţa omului, subliniind totodată că progresul istoric nu este posibil fără participarea activă a maselor la făurirea propriei lor soarte.

Vederile social-politice ale lui Dobroliubov ca şi ale lui Cernişevski se bazau pe un solid fundament filozofic, materialist şi dialectic. Amîndoi au continuat lupta împotriva idealismului filozofiei clasice germane, începută de înaintaşii lor Herţen şi Belinski. În concepţia acestor premergători ai social-democraţiei ruse — cum îi socotea V. I. Lenin — locul central îl ocupă ideea transformării revoluţionar-democrate a societăţii, depăşind prin aceasta teoria socialismului utopic apusean.

Ideile filozofice şi social-politice ale lui Dobroliubov au stat la baza justei înţelegeri a rolului literaturii şi criticii literare. Într-o serie de articole consacrate operelor lui Saltikov-Şcedrin, A. Ostrovski, Gonciarov, Turghenev, Dostoevski, Taras Şevcenko şi alţii, Dobroliubov a arătat că problema esenţială a esteticii este problema raporturilor dintre artă şi realitate. Continuînd tradiţiile lui Belinski şi Cernişevski, el arată că la baza operelor de artă stă realitatea. „Nu viaţa se desfăşoară după teoriile literare — afirmă Dobroliubov — ci literatura se schimbă în conformitate cu mersul vieţii".

Dobroliubov preconizează o literatură legată organic de cerinţele timpului, ale actualităţii, o literatură care „să exprime năzuinţele fireşti ale unei anumite epoci şi ale unui anumit popor". Demonstrînd că redarea adevărului vieţii determină valoarea operei de artă, Dobroliubov cere de la scriitori să aleagă ceea ce este esenţial din realitate şi să elimine tot ce este întîmplător sau trecător.

Dobroliubov a arătat că sarcina criticii literare este aceea de a explica şi interpreta just cele exprimate de artist în opera sa. Ajutîndu-l pe cititor să aprecieze multilateral valoarea artistică şi socială a operei, criticul trebuie să-i lămurească „sensul ascuns în operele artistului" şi să contribuie la formarea gustului său estetic. „Atitudinea criticii realiste faţă de opera artistului — spune Dobroliubov — este aceeaşi ca şi faţă de fenomenele vieţii reale; ea studiază acele fenomene, străduindu-se să determine regulile de care ascultă, să desprindă trăsăturile lor esenţiale, caracteristice".

Prin prisma acestor principii, Dobroliubov a interpretat creaţia celor mai de seamă scriitori ruşi de la mijlocul secolului al XIX-lea, lăsînd adevărate modele de critică realistă, democrat-revoluţionară. Aşa, articolul „Ce este oblomovismul?" consacrat romanului lui Gonciarov, „Oblomov", „Cînd va veni oare ziua cea adevărată?" (pe marginea romanului „În ajun" de Turghenev), precum şi cele două mari studii „Împărăţia întunericului" şi „O rază de lumină în împărăţia întunericului" privitoare la opera dramatică a lui Ostrovski — îşi păstrează pînă astăzi actualitatea prin justa lor fundamentare teoretică, ca şi prin neîntrecuta putere de pătrundere şi generalizare a fenomenelor analizate.

Critica realistă, combativă, pe care o profesează Dobroliubov dărîmă fundamentul şubred al falsei teorii a „artei pentru artă", orientînd literatura pe făgaşul realismului critic şi al caracterului popular.

Clasicii marxism-leninismului au apreciat în mod deosebit aportul democraţilor-revoluţionari la dezvoltarea gîndirii sociale progresiste ruse, la cauza revoluţiei. Karl Marx, de pildă, referindu-se la Dobroliubov scria „Ca scriitor îl consider egal cu Lessing şi Diderot". Aceeaşi idee este întărită şi de Engels, care spunea că „Cernişevski şi Dobroliubov sînt doi Lessingi socialişti", iar V. I. Lenin sublinia că întregii Rusii progresiste îi este „scump scriitorul care urăşte cu patimă samavolnicia şi care aşteaptă cu ardoare o răscoală a poporului împotriva „turcilor dinăuntru", împotriva guvernului absolutist".

Luptător care nu şi-a precupeţit forţele pentru binele poporului său, Dobroliubov s-a ridicat în acelaşi timp cu hotărîre întru apărarea intereselor vitale şi ale altor popoare. Se ştie că pleiada democraţilor-revoluţionari din rîndurile raznocinţilor nu numai că a primit cu simpatie lupta poporului romîn pentru independenţa patriei şi pentru unirea principatelor, dar au luat în paginile revistei „Sovremennik" poziţie hotărîtă în această problemă. Dobroliubov scotea în evidenţă că în Principatele Romîne „Masa populară este activă, serioasă, capabilă de a se jertfi".

Demonstrînd dreptul istoric al poporului romîn la unire şi independenţă, Dobroliubov califică actul Unirii drept „împlinirea dorinţei de veacuri a poporului romîn". „Conferinţa de la Paris — scrie Dobroliubov într-un articol publicat în „Sovremennik" — n-a făcut decît un pas spre unirea Principatelor. Iar unirea definitivă şi împreună cu aceasta statul independent rămîne ca şi pînă atunci o dorinţă a poporului, dorinţă care a fost exprimată de atîtea ori în istoria lui şi care se manifestă astăzi încă odată în unirea Principatelor".

Amintirea acestui luptător neînfricat cu arma condeiului şi a cuvîntului s-a păstrat în sufletul generaţiilor de revoluţionari care i-au urmat, şi este scumpă celor ce construiesc astăzi o lume nouă.

TAMARA GANE

IVAN READCENKO

Grăuntele

Furtunile de mult trecură,
Se zmulse liniştea din frîu.
Ca globul în miniatură —
Stă-n faţa mea un bob de grîu.
Şi spune mult cui vrea s-asculte
Cu glasul lui neauzit. —
Un singur bob din cele multe
Ale colhozului vestit.
Pieriră norii-n zarea calmă,
Răcit e-al armelor metal...
Tu, bobule!
Soldatu-n palmă
Te ţine ca un piedestal.

Linişte

Fu dat generaţiei mele
Pe lume, întîiul soroc
Cînd cruntele tunuri tăcură
Lipsite de trăsnet şi foc.
Desparte-se armă de tunet
Şi eu, alergînd înainte,
Mă jur că acea despărţire
Nici cînd zămislii-va morminte.
Căci lumea-i dorită s-audă —
Azi fumul pierit-a în vînt —
Cum merele coapte ce pică
Vorbesc de al nostru Pămînt.

În romîneşte de GEO DUMITRESCU

STEPAN ŞCIPACIOV

De lume nu putem fi despărţiţi

De lume nu putem fi despărţiţi
Cu patru ziduri groase, niciodată.
Putem trăi noi oare liniştiţi
Cînd fierbe, clocotind, planeta toată?

Nu-i cerul nostru înecat de fum,
Şi nu în ţara noastră ard oraşe,
Dar şi în viitorul nostru-acum
Ţintesc, smintite, gloanţele vrăjmaşe

De-aceea sîntem ca pe front şi azi
Chiar dacă nu sîntem în foc şi-n luptă.
La strung, ca lîngă tun, ni-i ochiul treaz
În munca paşnică, neîntreruptă.

Şi ca să nu-l chezăşuim nimic,
Să nu-l dăm pas duşmanului sălbatic,
Ca pe o armă-n pumnul greu, voinic,
Să ţinem strîns ciocanul pneumatic

În romîneşte de NICOLAE BOGDAN

A. MAKAROV: „Spre Moscova" (pictură în ulei).

Carnet

„Poemul pedagogic" pe ecran

Pe ecranele cinematografelor sovietice rulează noul film „Poemul pedagogic", o producţie a studioului de filme artistice din Kiev. Scenariul a fost scris de I. Manevici şi A. Masliukov şi are la bază cartea cu acelaşi titlu a lui A. S. Makarenko. Rolul greu al lui Anton Semionovici Makarenko este interpretat cu mare măiestrie de actorul V. Emelianov. Simpaticul bătrînel Kalina Ivanovici, magazinerul coloniei, este interpretat de M. Pokotilo.

La teatrele din U.R.S.S.

La teatrele sovietice se pun în scenă o seamă de spectacole noi.

Astfel, la Teatrul de Artă (MHAT) se va reprezenta piesa „Orologiul Kremlinului" de N. Pogodin, o frescă a primilor ani ai Puterii Sovietice. La acelaşi teatru se va juca piesa „Prietenul uitat" de A. Salinski, care satirizează filistinismul şi demască minciuna, relieftînd pe scenă înaltele însuşiri morale ale omului sovietic. Piesa „Banii" de A. Sofronov, pusă în scenă la Teatrul Mic, oglindeşte procesul de creştere a conştiinţei omului în relaţiile sociale.

Folosind motivele basmelor populare, dramaturgii A. Zak şi I. Kuznţov au creat piesa pentru copii „Povestea poveştilor". Ea va fi montată în curînd pe scena Teatrului central pentru copii. Tot pe această scenă se va juca piesa „Mama", o dramatizare de N. Volkov după romanul cu acelaşi nume al lui M. Gorki.

La Leningrad, pe scena Teatrului „Puşkin" se va juca piesa „A doua răsuflare", de A. Kron. Recent, oamenii sovietici au făcut cunoştinţă cu romanul lui D. Granin „Cercetătorii". Acţiunea romanului va fi transpusă pe scenă, în dramatizarea lui I. Sudakov.

Teatrul „Mossoviet" prezintă piesa „Dragii voştri" de E. Ţiurupa. Piesa „Bărbăţie", dramatizare de I. Murzaeva după romanul Verei Ketlinskaia, se va juca pe scena Teatrului Comsomolului Leninist. Acelaşi teatru va prezenta piesa „Simfonia I-a" de A. Glatko.

Piesele „Soţia" de A. Borşceagovski şi „Secretarul comitetului raional" de V. Ovecikin se vor reprezenta la Teatrul „Puşkin" din Moscova.

„Lumini în stepă" este titlul unei piese inspirate din viaţa şi munca tineretului şi scrisă de V. Pistolenko; piesa va fi jucată de actorii Teatrului „Stanislavski".

O valoroasă carte despre Shakespeare

În Editura „Goslitizdat" a apărut o culegere postumă de articole şi traduceri ale cunoscutului cercetător literar M. M. Morozov. Excelent cunoscător al limbii engleze şi al operei shakespeariene, M. Morozov a cercetat, tradus şi comentat opera marelui scriitor englez. „Culegerea de articole şi traduceri" conţine articole închinate baladelor despre Robin Hood, creaţiei poetului popular scoţian Robert Burns, o monografie despre premergătorul lui Shakespeare, dramaturgul Christoph Marlow, precum şi numeroase lucrări închinate lui Shakespeare. Printre acestea sînt comentariile la studiul lui V. G. Belinski despre „Hamlet", articolul „A. N. Ostrovski, traducător al lui Shakespeare" şi articolul „Balade despre Robin Hood" în care se arată influenţa poeziei populare engleze asupra creaţiei lui Shakespeare. Deosebit de interesant este studiul „Limba şi stilul lui Shakespeare", în care M. Morozov emite părerea că Shakespeare şi-a scris piesele pentru teatrul popular şi s-a sprijinit pe creaţia lingvistică a poporului fapt ce explică marele rol progresist al lui Shakespeare în dezvoltarea limbii literare engleze.

Nepieritoarea glorie a Stalingradului

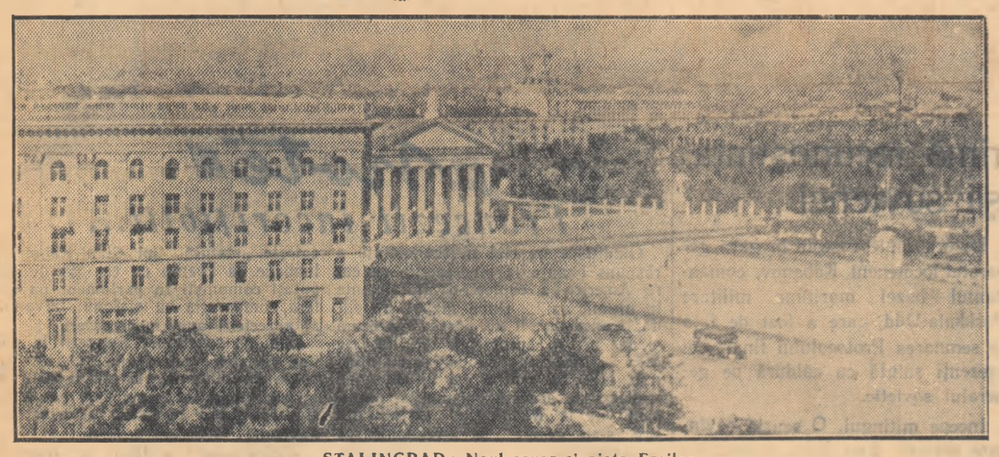

STALINGRAD: Noul scuar şi piaţa Eroilor

2 februarie 1943... Multe evenimente importante au avut loc de atunci. Dar în ciuda anilor care s-au scurs, ne întoarcem mereu cu gîndul la Stalingrad, la eroicii lui apărători.

„Vom lupta pînă la moarte, dar nu vom lăsa pe duşman să treacă mai departe!" — *aceasta era lozinca apărătorilor Stalingradului. Şi într-adevăr, hitleriştii s-au izbit ca de un zid de netrecut de vitejia apărătorilor oraşului. Pentru fiecare palmă de pămînt s-au dat lupte crîncene. Fiecare ostaş care lupta la Stalingrad, simţea pe umerii săi răspunderea pe care o are în faţa patriei. Apărînd Stalingradul, ostaşii îşi apărau Patria, fericirea şi înţelegeau că acolo, în jurul movilei lui Mamai, pe malul abrupt al Volgăi, se hotărăşte libertatea poporului sovietic.*

Neşters va rămîne în amintirea tuturor eroismul apărătorilor Stalingradului, cărora iubirea de ţară le-a dat o putere de luptă excepţională. Părea că însuşi pămîntul Stalingradului, udat de sîngele celor mai buni fii ai Patriei Sovietice, chema la bărbăţie şi fermitate. Bătălia de la Stalingrad s-a transformat în bătălia întregului popor sovietic împotriva celor mai cruntі duşmani ai săi. Stalingradul a devenit simbolul eroismului, simbolul rezistenţei fără precedent în istoria războaielor.

La 2 februarie 1943, Stalingradul a fost eliberat. Această dată a însemnat declinul armatei fasciste germane. Gruparea de 330.000 de oameni din trupele duşmanului a fost zdrobită.

Populaţia Stalingradului s-a întors în oraşul natal, transformat în ruine. În faţa ei se deschidea o privelişte îngrozitoare. Totul era nimicit. Nu mai existau nici case, nici şcoli, nici întreprinderi. În locul parcurilor şi grădinilor se întindeau terenuri virane, răscolite de bombe şi obuze. În primele zile, oamenii se adăposteau în tranşee, în bordeie şi corturi. Seara, îşi preparau mîncarea în gamele, la focurile de vreascuri.

Trebuia să ai încredere nemărginită în forţa ta, în viitor, pentru ca să rosteşti, în împrejurări atît de tragice, cuvintele: „Te vom reconstrui, Stalingradul nostru drag!"

Delegaţia americană care a vizitat pe atunci Stalingradul a declarat că este imposibil să se reconstruiască oraşul. În presa americană, se scria că oraşul Stalingrad trebuie să fie construit în alt loc, iar ruinele să fie păstrate ca „relicve istorice".

Dar acest oraş era prea scump inimilor oamenilor sovietici pentru ca să-l lase în ruine. Întregul popor a pornit la reconstruirea Stalingradului.

Au trecut numai 13 ani de la victoria de la Stalingrad. Desigur că din punct de vedere istoric, aceasta este o perioadă scurtă. Dar cît de cuprinzători, cît de bogaţi în evenimente au fost aceşti ani în viaţa oraşului Stalingrad!

De mult nu mai există ruinele şi molozul care i-a uimit pe vizitatorii străini. Pe malul marelui fluviu rus a fost reconstruit un puternic centru industrial şi cultural, unul dintre cele mai mari şi mai frumoase oraşe ale Uniunii Sovietice.

Renăscut din cenuşă, mai mîndru, mai bogat, Stalingradul nu poate uita anii întunecaţi ai războiului. Şi tocmai pentru că nu poate uita, Stalingradul urăşte atît de mult pe fasciştii de ieri, ca şi pe fasciştii de azi, care agită bomba atomică.

Stalingradul este un teribil avertisment pentru orice agresor, care s-ar încumeta vreodată să încerce tăria oamenilor sovietici.

„Astăzi sub lespedea cea grea a răzbunării
zac duşmani fără de număr;
s-a risipit în praf trupul acelor
care au cutezat să te atingă, Stalingrad"

scrie poetul Pablo Neruda în poemul „Cîntec nou de dragoste pentru Stalingrad".

Aniversînd măreaţa victorie, locuitorii oraşului Stalingrad şi întregul popor sovietic privesc cu mîndrie la oraşul renăscut din ruine. Cu aceeaşi ardoare cu care au luptat pentru victorie, muncesc acum pentru înflorirea şi întărirea oraşului iubit.

Locuitorii Stalingradului îşi consacră toate gîndurile, toată viaţa şi munca lor, consolidării păcii. Ei se ridică plini de mînie împotriva reînvierii unor hitleri, împotriva celor care doresc să arunce omenirea în prăpastia unui nou război.

Constructorii Stalingradului, toţi oamenii sovietici, au primit cu entuziasm Proiectul Directivelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de al şaselea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale a U.R.S.S. pe anii 1956—1960.

Măreţul program de construcţie economică şi culturală expus în Proiectul de Directive ale celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., demonstrează în faţa întregii lumi politica consecventă de pace a statului sovietic, politica consecventă de construcţie paşnică, pusă în slujba fericirii oamenilor.

Oamenii muncii din oraşul Stalingrad — alături de milioanele de oameni sovietici — sprijină cu hotărîre această politică măreaţă, care-i duce pe calea fericirii şi belşugului, pe calea comunismului.

V. BALAŞESCU

Marea Kahovka

Niprul zăgăzuit de barajul hidrocentralei, mai sus de Novaia Kahovka, s-a revărsat peste maluri. Uriaşa cupă a mării Kahovka se umple cu apă. În regiunea oraşelor Nikopol şi Marganeţ, apa s-a ridicat cu 3-5 metri şi s-a năpustit în stufărişul Niprului.

Se apropie ziua cînd lacul de acumulare Kahovka, uriaş ca o mare, se va vărsa pe o distanţă de aproape 200 de kilometri. Pe malurile lui răsună zi şi noapte duduitul tractoarelor, buldozerelor, excavatoarelor, screperelor. Acolo funcţionează drăgi refulante care înalţă diguri de protecţie. Pe drumurile construite de-a lungul mării uriaşe, automobile gonesc într-un şuvoi neîntrerupt.

Mii de locuitori din oraşele şi satele de prin cîmpiile învecinate s-au mutat în locuri noi.

Pe un deal a apărut o aşezare mare, cu străzi drepte, cu case acoperite cu ţiglă sau ardezie. Aici s-au mutat colhoznicii din artelul „Voroşilov". Colhozurile „Gorki", „Menjinski" şi altele se instalează în locuri noi.

În raionul Vostocinîi, din dreptul insulei Gorodişce, pornesc două diguri cu o lungime totală de cca. opt kilometri. Ele apără oraşul Marganeţ şi minele acestuia. Pentru a construi digurile, a fost nevoie de 5 milioane metri cubi de pămînt.

Sistemul construcţiilor de protecţie din raionul Zapadnîi, cuprinde un dig de pămînt lung de patru kilometri, un baraj de beton şi staţiunea de pompare de la Bazuvluk.

Un dig de 4 milioane metri cubi de pămînt a zăgăzuit rîul şi valea Bazuvluk. Lîngă satul Şolohovo a fost construit un baraj de beton pentru reglementarea debitului de apă. În afară de marea Kahovka se formează încă un mare lac de acumulare, cu un volum de 150 milioane metri cubi de apă. Se apropie de sfîrşit lucrările de montaj la staţiunea de pompare.

Nikopol devine un port însemnat. Construcţiile sale hidrotehnice s-au întins de-a lungul Niprului şi rîului Lapinka, pe o distanţă de aproape şapte kilometri. Digul a atins în bună parte dimensiunile prevăzute în proiect şi e întărit cu granit. În oraş a intrat în funcţiune o nouă staţie de pompare. Cheiul e gata să primească vapoarele.

De-a lungul construcţiilor de protecţie ale mării Kahovka, au fost create drumuri noi. Lungimea liniei pentru transportul energiei electrice este de peste 250 km. Au fost construite orăşele bine amenajate pentru constructori şi viitorii salariaţi.

Desfăşurînd întrecerea în cinstea Congresului al XX-lea al P.C.U.S., hidroconstructorii muncesc cu avînt pregătindu-se să întîmpine apele bogate ale mării Kahovka.

1948 — 4 februarie — 1956

O dată memorabilă

C. PARASCHIVESCU-BĂLĂCEANU

Ziua de 4 februarie 1948 reprezintă o dată memorabilă în istoria poporului romîn. În această zi a fost semnat Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Republica Populară Romînă.

Tratatul încheiat acum opt ani la Moscova continuă şi ridică la o treaptă mai înaltă prietenia tradiţională dintre poporul romîn şi popoarele de pe cuprinsul nesfîrşit al Uniunii Sovietice. Această prietenie, ale cărei rădăcini sînt înfipte adînc în trecut, a fost cimentată de sîngele vărsat în comun în lupta pentru libertate şi independenţă naţională şi a acţionat dintotdeauna ca un factor de progres.

În noile condiţii istorice, prietenia strînsă şi colaborarea frăţească cu marea Uniune Sovietică şi cu toate ţările lagărului socialist constituie chezăşia de nădejde a independenţei noastre naţionale şi a securităţii noastre de stat. Aşa cum a arătat tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej în Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului, „unitatea şi colaborarea frăţească a ţărilor lagărului socialist se întemeiază pe caracterul orînduirii social-economice a ţărilor socialiste, pe unitatea intereselor lor vitale şi pe identitatea scopului final, pe concepţia unică, marxist-leninistă, a partidelor comuniste şi muncitoreşti care conduc aceste ţări, concepţie care îmbină în mod armonios internaţionalismul proletar cu patriotismul socialist".

La baza politicii externe a Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară se află năzuinţa fierbinte de a apăra pacea, de a întări securitatea internaţională. Această nobilă năzuinţă îşi găseşte o puternică expresie în Tratatul romîno-sovietic, care, în primul articol, arată că: „Înaltele Părţi Contractante declară că ele intenţionează să participe în modul cel mai sincer la toate acţiunile internaţionale avînd drept ţel asigurarea păcii şi securităţii popoarelor şi vor aduce întreaga lor contribuţie la realizarea acestor înalte sarcini".

Această hotărîre a fost concretizată prin numeroasele acţiuni întreprinse pe arena internaţională şi îndreptate spre slăbirea continuă a încordării internaţionale, reglementarea problemelor internaţionale nerezolvate, pentru consolidarea păcii şi securităţii popoarelor. Ţinînd seama de acţiunile adversarilor păcii şi colaborării paşnice între popoare şi în scopul asigurării securităţii sale, ţara noastră, împreună cu U.R.S.S., ţările democratpopulare din Europa, R.D. Germană, a încheiat Tratatul de securitate colectivă şi asistenţă mutuală de la Varşovia. O contribuţie importantă la cauza păcii au adus-o statele participante la Tratatul de la Varşovia prin sesiunea Comitetului Politic Consultativ, care a avut loc la Praga, în zilele de 27—28 ianuarie. La această sesiune, ţările participante la Tratatul de la Varşovia şi-au reafirmat dorinţa de a examina împreună cu celelalte state interesate probleme urgente ale securităţii europene, ca şi alte probleme internaţionale nerezolvate, inclusiv problema măsurilor în vederea încetării cursei înarmărilor şi a feririi omenirii de primejdia unui război atomic.

Caracteristic pentru tratatul din 4 februarie este faptul că în termenii şi scopul pentru care a fost adoptat, el răspunde întrutotul principiilor Chartei Organizaţiei Naţiunilor Unite, răspunde ţelului suprem al acestei legi internaţionale: apărarea drepturilor suverane ale popoarelor, menţinerea păcii şi securităţii internaţionale.

Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre U.R.S.S. şi R.P.R. este primul tratat încheiat de ţara noastră cu o mare putere pe baza principiilor egalităţii, respectului reciproc faţă de independenţa şi suveranitatea naţională, ale neamestecului în treburile interne.

Roadele prieteniei romîno-sovietice le culegem pe zi ce trece mai bogate. În lumina realizărilor însemnate ale primului nostru cincinal şi a perspectivelor celui de-al doilea plan cincinal, apare în toată amploarea importanţa colaborării frăţeşti şi a ajutorului multilateral pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică. După cum se ştie, în prezent volumul producţiei industriale a întrecut de 2,9 ori nivelul anului 1938 şi de 3,4 ori pe acela din 1948; producţia agricolă a depăşit în ansamblu nivelul anului 1938; venitul naţional a sporit de peste 2,5 ori faţă de 1948; salariul real al muncitorilor a crescut în 1955 cu 28% faţă de 1950; s-au obţinut succese hotărîtoare pe drumul construcţiei socialiste. Astfel, graţie ajutorului şi însuşirii ştiinţei şi experienţei sovietice, se deschid patriei noastre perspectivele cele mai largi de dezvoltare a economiei şi culturii.

La cea de a opta aniversare a Tratatului sovieto-romîn, oamenii muncii din ţara noastră reînnoiesc mărturia lor de dragoste şi recunoştinţă faţă de poporul sovietic, faţă de marea Uniune Sovietică.

Străvechi legături de prietenie

Acad. prof. P. CONSTANTINESCU-IAŞI

Cu prilejul împlinirii a opt ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre Uniunea Sovietică şi ţara noastră, evocăm cu emoţie legăturile tradiţionale de prietenie ce unesc poporul romîn de popoarele Uniunii Sovietice. Aceste legături au adînci rădăcini şi este o sarcină de onoare a istoricilor noştri de a cerceta şi a lumina pe deplin aspectele concrete ale relaţiilor romîno-ruse de-a lungul secolelor.

Cronicile vorbesc de legăturile economice dintre poporul nostru şi poporul rus, oglindite în schimburile de variate produse ale muncii ambelor popoare. De asemenea, cronicarii ne-au lăsat mărturii preţioase despre legăturile politice, diplomatice şi militare care au apropiat poporul din Ţările Romîne de popoarele vecine din răsărit. Relaţiile dintre Ştefan cel Mare şi cneazul Moscovei, alianţa încheiată de Domnul Moldovei cu Ivan al III-lea, întreaga istorie a poporului moldovean de-a lungul veacurilor al XVI-lea şi XVII-lea — cînd luptele împotriva turcilor şi tătarilor cotropitori au fost duse umăr la umăr cu oştile ruseşti — sînt grăitoare în această direcţie. Este elocvent, în ilustrarea prieteniei ce leagă poporul romîn şi poporul rus, Tratatul de alianţă şi colaborare militară încheiat la Luţk între Dimitrie Cantemir, Domn al Moldovei şi Petru cel Mare, tratat ce avea la bază — fapt fără precedent în istoria tratatelor încheiate pînă atunci de Ţările Romîne — condiţiuni demne, prevăzînd printre altele ca „bir să nu deie ţara nici un ban". În cursul războaielor ruso-turce, purtate în cea de a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, alături de armatele ruseşti au luptat formaţiuni de voluntari romîni, care exprimau aspiraţiile poporului romîn de a se elibera de sub ocupaţia otomană. Pe temeiul tratatului de la Cuciuc Cainargi, rod al victoriei armatelor ruseşti asupra turcilor, aceştia din urmă au fost siliţi să renunţe doi ani în şir la tîlhărescul tribut pe care-l luau din Moldova şi Muntenia. De mare importanţă era şi prevederea cuprinsă în tratat pe baza căreia ambasadorul rus de la Constantinopol avea dreptul de a interveni în favoarea Ţărilor Romîne.

Secolul XIX este deosebit de bogat în fapte care vorbesc despre legăturile de prietenie romîno-ruse. În războiul ruso-turc dintre 1806—1812 au luptat alături de armatele ruseşti şi voluntari romîni, printre care se număra şi Tudor Vladimirescu. Iar prin tratatul de la Adrianopole, ca urmare a victoriei armatelor ruseşti asupra turcilor, au fost create premizele dezvoltării economice într-un ritm mai viu a Ţărilor Romîne. Prin acest tratat Turcia a fost silită să recunoască autonomia Munteniei şi Moldovei şi să renunţe la monopolul asupra comerţului exterior al acestor ţări.

Eliberarea Ţărilor Romîne de sub jugul turcesc a fost sprijinită cu hotărîre doar de Rusia, care s-a pronunţat pentru unirea şi independenţa lor de stat. Trebuie amintit în legătură cu aceasta că Regulamentul Organic — cea dintîi constituţie a Moldovei şi Munteniei, — a fost elaborat sub supravegherea generalului rus Kiseleff şi a înscris, printre altele, năzuinţa muntenilor şi moldovenilor de a se uni într-un singur stat. Această legitimă cerere a poporului romîn a fost sprijinită cu fermitate de reprezentanţii Rusiei la congresul din 1856 şi la conferinţa din 1858 de la Paris. Actul unirii de la 1859 a fost salutat cu entuziasm de poporul rus. „Rusii simpatizează cu dorinţa poporului romîn de a se uni într-un singur stat" a scris N. G. Cernişevski în revista „Sovremennik". Se ştie, de asemenea, că independenţa noastră de stat, de la 1877, a fost obţinută prin jertfele armatelor ruseşti şi romîneşti, înfrăţite pe cîmpurile de luptă de la Grivita şi Plevna.

Un factor însemnat de progres l-au constituit pentru ţara noastră legăturile culturale cu popoarele de la răsărit. Mărturii ale acestor legături sînt nenumărate. Vorbesc despre ele primele teascuri de tipografie trimise de Petru Movilă, fiu al Moldovei, ajuns mitropolit la Kiev şi instalate la biserica Trei Ierarhi, prin grija lui Vasile Lupu, care-şi dă în căsătorie pe frumoasa sa fiică Ruxandra lui Timuş, fiul lui Bogdan Hmelniţki, hatmanul Ucrainei. Despre aceste legături vorbeşte prietenia lui Petru cel Mare pentru poporul romîn şi dragostea sa pentru marele erudit Dimitrie Cantemir, unul din întemeietorii Academiei Ruseşti şi care îşi scrie valoroasele sale opere — „Descrierea Moldovei", „Istoria măririi şi decăderii Imperiului Otoman" şi altele — la curtea ţarului. Vorbesc despre aceste legături, prietenia lui Puşkin pentru poporul romîn şi relaţiile lui cu reprezentanţii tinerei literaturi romîne, în frunte cu Costache Negruzzi.

Acestea sînt numai cîteva aspecte ale prieteniei care uneşte din cele mai vechi timpuri poporul romîn de popoarele din răsărit, prietenie care în noile condiţii create după eliberarea ţării noastre de către glorioasa Armată Sovietică a căpătat un conţinut nou.

Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală încheiat acum 8 ani între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Republica Populară Romînă consfinţeşte această prietenie tradiţională. Tratatul oglindeşte relaţiile cu adevărat de tip nou statornicite între ţările lagărului socialismului, relaţii călăuzite de respectul reciproc pentru suveranitatea de stat şi drepturile egale ale tuturor ţărilor, mari sau mici, pentru particularităţile lor naţionale, pentru cultura lor, pentru aportul pe care-l aduce fiecare din ele la tezaurul comun al progresului uman.

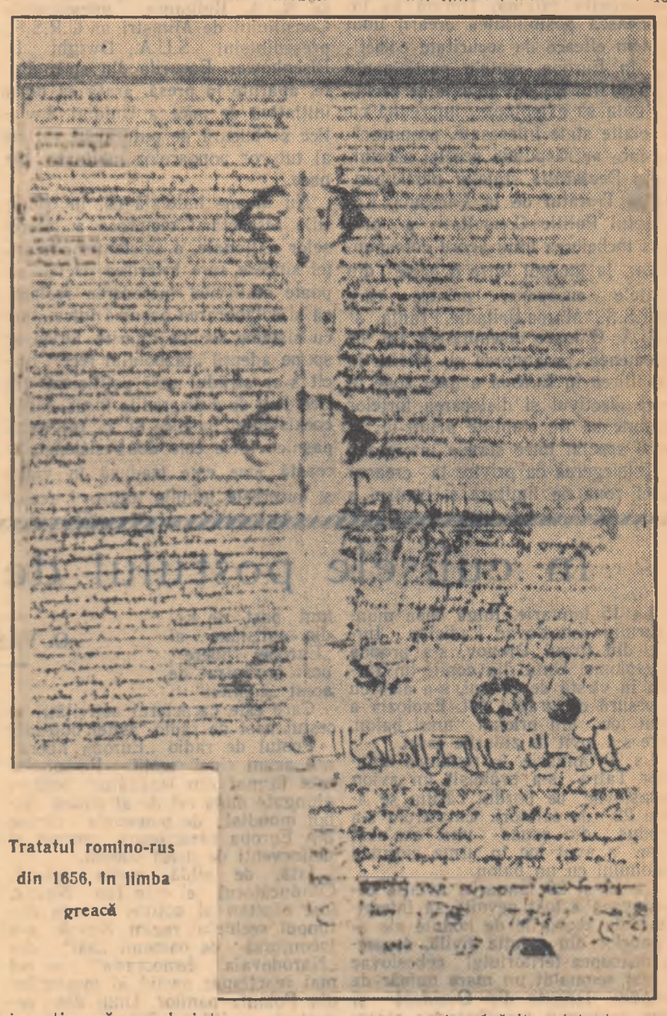

Tratatul romîno-rus din 1656, în limba greacă

UN CHIP

V. BIRLADEANU

S-a sfîrşit o zi de muncă. O zi ca oricare alta. Cu frămîntările şi emoţiile, cu gîndurile şi bucuriile ei. Noaptea de iarnă s-a lăsat peste oraş — cristalină şi înaltă, friguroasă şi pură.

Păşesc spre casă şi mă gîndesc că totuşi ziua a avut în ea ceva deosebit: azi a apărut în ziare Proiectul de Directive ale noului cincinal sovietic. Oamenii l-au citit, l-au comentat. S-au întors apoi la strung sau la bisturiu, la războiul de ţesut sau la condei. Şi-au continuat munca lor obişnuită, de zi cu zi. Nu se poate însă să nu fi simţit fiecare dintre ei, în mîini şi în creier mai multă putere decît ieri, mai multă încredere în forţele lor, în forţele lagărului nostru, în forţele geniului uman.

Nu ştiu de ce, de dimineaţă mă urmăreşte un chip. L-am întrezărit printre rîndurile şi cifrele Directivelor. Îmi zîmbea încrezător şi simplu. Îl zăresc şi acum, în întunericul străzii. Zîmbetul nu-l părăseşte. Intru în casă, mă aşez la masa de scris, răsfoiesc o carte. Surîzătorul chip mă priveşte. Oare de unde-l cunosc?

Într-o străfulgerare, mi-amintesc. Da, el e. Fără îndoială. Matvei Nikitici Gurov.

...Ne-am întîlnit acum vreo patru ani. Mai precis, în vara lui 1952. Pe canalul Volga-Don.

Nu-mi mai aduc aminte cum am intrat în vorbă. Ştiu doar atît: se afla într-un grup vesel şi expansiv de foşti constructori ai canalului, care veniseră să-şi vadă opera cu ochii. Veniseră din diferite colţuri ale Ţării Sovietice, de pe felurite şantiere ale comunismului, unde plecaseră după ce-şi terminaseră munca la Volga-Don.

Printre ei, Matvei Gurov se distingea prin două trăsături: era mai înalt decît toţi şi avea o muzicuţă pe care-şi trecea din cînd în cînd buzele, scoţînd din ea cîte-o frîntură firavă de cîntec, cîte-un acord sentimental de vals melancolic, sau cîte-o intonaţie sacadată de marş avîntat.

Vaporul nostru trecea tocmai de ultima ecluză şi înainta maiestuos spre marea Ţimleanskaia. Toţi pasagerii erau pe punte. Ciţiva ne urcaserăm tocmai pe „piscul" vaporului — puntea de comandă. Se urcase şi flăcăul acela deşirat împreună cu tovarăşii săi de călătorie. La un moment dat, unul dintre ei, un roşcovan îndesat şi veşnic asudat, hohoti de se cutremurară văzduhurile. Toţi se întoarseră cu ochii mari de mirare spre el. Dar roşcovanul hohotea de nu mai putea, şi izbucnea doar din cînd în cînd:

— Matvei... groapa... noaptea...

Şi iarăşi rîzi şi rîzi...

Pînă la urmă, roşcovanul s-a potolit şi, văzînd feţele mirate din jur, s-a apucat să povestească, răbufnind din cînd în cînd în hohote stinghere. Se înţelegea din istorisirea lui cum că flăcăul cel deşirat — Matvei Gurov, pe numele lui, după cum am aflat atunci întîia dată — primise din prima zi a venirii pe şantier sarcina să sape cu excavatorul — „căci Matvei Gurov era cel mai bun excavatorist al sectorului, să ştiţi voi" — primii metri cubi de pămînt la construcţia hidrocentralei de la Ţimleanskaia. Bun. Zis şi făcut. A pornit flăcăul, noaptea, prin stepă, cu excavatorul, în căutarea locului unde să înceapă săpăturile. După puţină căutare, l-a găsit şi s-a pus pe treabă. Pînă în zori a excavat o poriţe bună de pămînt. Cînd zorii au despicat întunericul, Gurov şi-a rotit privirea prin stepă. A privit şi s-a îngrozit. Greşise locul. S-a frecat bine la ochi, crezînd că visează. Dar realitatea era realitate. Crudă. Neiertătoare. Excavase în alt loc decît acela unde îl trimisese tehnicianul de schimb. În clipa aceea, a văzut gonind prin stepă un Moskvicel. „Vin de la sector, şi-a zis, să-mi tragă o praftură după toate regulile. După merit". Avea dreptate. În Moskvicel erau inginerul-şef al sectorului şi tehnicianul de schimb. Chipul tehnicianului era fiert, de parcă stătuse pînă atunci într-un cazan în clocote. Inginerul însă jubila. Gurov a rămas trăsnit cînd l-a văzut pe inginer repezindu-se asupra lui şi cuprinzîndu-l într-o îmbrăţişare.

— Cum de-ai ştiut, Matvei Nikitici? l-a întrebat inginerul, sărutîndu-l pe amîndoi obrajii.

— Ce să ştiu, Iurii Feodorovici?

— Că zevzecul ăsta — şi arătă spre tehnician — a încurcat proiectele şi că excavarea trebuia începută exact de aici, de unde ai început-o dumneata? Am să te premiez...

Gurov rămase cu gura întredeschisă, într-o expresie ce rătăcea între zîmbet şi uimire. Apoi mormăi:

— Noaptea, Iurii Feodorovici... Ea să fie premiată...

...Roşcovanul îşi isprăvise de mult hazlia istorie, dar pe punte, sus, tot mai chicotea cîte unul împungîndu-l pe Gurov cu cotul: „Noaptea, hai?"

Am profitat de o clipă mai calmă şi am intrat în vorbă cu eroul nopţii de pomină.

— Nu-l credeţi pe Cerkovski (acesta era probabil numele roşcovanului, mi-am zis), că-i place totdeauna să facă din ţînţar armăsar... La el orice sîmbure de adevăr devine anecdota... îmi spuse zîmbind Gurov.

— Va să zică, un sîmbure de adevăr există — îi replicai.

Între timp, începuse să însereze. Irizări de ceţuri viorii topeau contururile dantelate ale tărmurilor. O noapte diamantină de vară ne copleşea cu frumuseţea ei nemăsurată.

În noaptea aceea am stat pînă tîrziu, către zori, ascultînd povestirile lui Matvei Nikitici Gurov. Povestea, se oprea, mai cînta cîte ceva din nedespărţita-i muzicuţă, apoi iarăşi povestea. Şi l-aş fi ascultat fără contenire zile şi nopţi, nopţi şi zile. Spunea, în aparenţă, lucruri banale. Dar ele exprimau, în fond, o profundă filozofie.

...Tatăl lui Matvei, Nikita Dmitrievici Gurov, a ocupat împreună cu tovarăşii lui din gărzile roşii în noaptea de 6 noiembrie 1917, clădirea poştelor din Petersburg. A primit primele telegrame adresate noii puteri revoluţionare şi le-a dus la Smolnii, la Statul Major al Revoluţiei. L-a văzut şi pe Lenin.

Mai tîrziu, Nikita Dmitrievici, tîmplar de meserie, a plecat pe şantierul Dneproghesului. A fost primul tîmplar al acestui glorios şantier al primelor cincinale.

— Pe atunci — îmi spunea tînărul Gurov — tîmplarii erau la mare cinste pe şantiere. Azi... (şi dădu din umeri în semn de: „Ce să-i faci, s-au schimbat vremurile, am crescut şi noi, s-a dezvoltat şi tehnica, şi de tîmplari nu prea mai avem nevoie pe marile şantiere, decît la început, cînd se ridică primele baraci ale constructorilor!")

Şi aşa, bătrînul Gurov a pus şi el mîna la ridicarea Dneproghesului, apoi a uzinei de automobile din Gorki, apoi a unor uzine din Urali, apoi...

Se lăsa o tăcere grea. Tînărul trecu repede peste acest „apoi":

— A venit războiul şi a căzut apărînd Kievul... Se odihneşte în pămînt ucrainean...

...După război, i-a păşit pe urme unicul fiu, Matvei, care devenise un flăcău vînjos şi înalt cît plopul! A luat parte la refacerea Dneproghesului, apoi la construcţia canalului Volga-Don, apoi...

— Acum lucrez la hidrocentrala de la Kuibîşev...

Şi Matvei a tăcut. A fost cu neputinţă să-i mai zmulg ceva despre sine, despre viaţă, fapte, proiecte. Mi-a spus doar că e pe cale să se însoare cu o telefonistă de pe şantier, Valea Petrova, „o fată simplă, ca şi mine". Atît.

...A doua zi mi-am căutat prilej de vorbă cu prietenul lui, roşcovanul. Acesta — volubil, surîzător şi asudat — mi-a destăinuit de îndată cîteva zeci de amănunte despre Gurov.

— Matvei? Cel mai bun excavatorist de sector.

Vreo doi din grupul lor, care se aflau prin apropiere, mi-au confirmat clătinînd din cap, aprobator. Apoi roşcovanul continuă:

— Om dintr-o bucată. Cînd e vorba să scoată sectorul dintr-o încurcătură, nu-şi cruţă zilele, nopţile, sănătatea, viaţa. Bucăţică ruptă din bietul taică-său, pe care l-am cunoscut. Şi Nikita Dmitrievici era la fel, „granit şi oţel", cum spunem noi, ucrainenii. Dacă ţi-aş spune că nu e lună în care să nu dea cel puţin 200 de procente peste normă, mi-ai spune — sînt sigur, văd după ochii dumitale — că n-am suflet, că judec oamenii după cifre. Dar să ştii că la Matvei cifrele sînt suflet. Da, suflet, crede-mă...

Mi-a mai povestit cum Gurov a iniţiat mişcarea „brigăzilor pe viaţă" de excavatorişti. El cu alţi doi excavatorişti au venit împreună de la Dneproghes, împreună au plecat la Kuibîşev şi, de aici, împreună vor pleca în alt colţ al Uniunii Sovietice, cînd va fi nevoie...

— Eu sînt unul din cei doi, se mîndri roşcovanul...

...Seara am stat de vorbă din nou cu Gurov. L-am întrebat:

— Unde veţi merge cînd veţi termina şi Kuibîşevul?

M-a privit o vreme tăcut printre genele abia întredeschise, apoi a grăit răspicat:

— Doar n-o să stau degeaba, cu braţele încrucişate. Eu nu pot sta degeaba. Unde va fi nevoie de mîini tari şi minţi limpezi. Şi, slavă domnului, la noi e totdeauna nevoie de aşa ceva. Comunismul cu asta se face — cu mîinile şi minţile noastre. De-aia creşte el aşa de repede... şi de-aia creşte atît de frumos...

...Citesc la lumina difuză a lămpii de birou şi chipul lui Gurov nu mă părăseşte. Răsare dintre prevederile Directivelor. Răsare dintre slove şi cifre. Cînd citesc despre gigantul hidroenergetic de la Bratsk, am impresia certă că Matvei Nikitici Gurov trebuie să fie neapărat acolo. Lucrările de excavaţie de la Kuibîşev s-au terminat de mult. Iar tînărul meu prieten e desigur în altă parte, pe alt front de luptă pentru comunism. Doar n-o să-şi facă numele de ocară. Căci el, Matvei Nikitici Gurov, fiul primului tîmplar al Dneproghesului, nu poate sta cu braţele încrucişate şi nici nu se poate împăca cu vreun loc călduţ, cînd împrejur se înalţă comunismul...

SĂPTĂMÎNA

In interesul întăririi păcii în Europa şi în lumea întreagă

O trăsătură caracteristică a actualei situaţii internaţionale o constituie creşterea forţelor care luptă pentru o pace trainică în întreaga lume. Se dezvoltă şi se întăresc Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, ţările de democraţie populară.

O importantă contribuţie la cauza păcii şi progresului o aduc statele din Asia şi Africa, ce s-au eliberat de sub jugul colonialismului, mai ales India, mare putere de pe continentul asiatic. In diferite păturI ale populaţiei din ţările occidentale se accentuează, de asemenea, năzuinţa spre pace.

Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară apără, neobosite, cauza justă a întăririi păcii. O mărturie a acestui fapt o constituie întreaga politică a ţărilor socialiste. Despre acest lucru vorbeşte şi Declaraţia statelor participante la Tratatul de la Varşovia, semnată la 28 ianuarie la Praga. In Declaraţie se subliniază că năzuinţa profundă spre pace a popoarelor a şi dus la schimbări esenţiale în situaţia internaţională, la o anumită slăbire a încordării în relaţiile dintre state.

Ţările participante la Tratatul de la Varşovia salută năzuinţele crescînde ale unor state de a duce o politică de neutralitate. Ele îşi exprimă simpatia faţă de popoarele ţărilor Asiei şi Africii, care îşi apără drepturile lor legitime la o existenţă naţională independentă.

In prezent, cea mai arzătoare problemă, după cum a spus N. S. Hruşciov în cuvîntarea rostită la recenta sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S., este asigurarea securităţii europene. Uniunea Sovietică şi toate celelalte state iubitoare de pace din Europa tind, cu statornicie, spre rezolvarea acestei probleme, spre întărirea păcii pe continentul european.

Dacă puterile occidentale ar manifesta aceeaşi năzuinţă spre pace în Europa şi ar căuta să traducă această năzuinţă în fapte concrete, pacea pe continent ar fi consolidată. In ce priveşte Uniunea Sovietică şi celelalte state iubitoare de pace din Europa, ele luptă fără preget pentru atingerea acestui ţel măreţ.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa care să înlocuiască grupările militare existente în Europa, a fost şi rămîne cea mai importantă sarcină. Dorind să înlesnească posibilitatea creării unui sistem eficace de securitate colectivă în Europa, statele participante la Tratatul de la Varşovia se declară gata să examineze, împreună cu celelalte state interesate, propunerile care ar răspunde acestei sarcini.

In Declaraţia statelor participante la Tratatul de la Varşovia, Comitetul Politic Consultativ a propus încheierea unui acord corespunzător, la început între o parte din statele europene, printre care U.R.S.S., Marea Britanie, Franţa, şi S.U.A. O mare însemnătate are, de asemenea, propunerea cu privire la stabilirea în Europa a unei zone în care efectivul şi dislocarea forţelor armate să fie stabilite printr-un acord special între statele interesate.

Înţelegerea cu privire la crearea unei zone de limitare şi control a armamentelor, care să includă cele două părţi ale Germaniei, ar putea prevedea retragerea sau limitarea efectivului trupelor străine din cele două părţi ale Germaniei, precum şi limitarea contingentelor armate ale Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane, instituindu-se controlul necesar asupra respectării acordului respectiv. Acest acord ar constitui, fireşte, un important pas spre destinderea continuă a încordării pe continentul european. El ar crea condiţii mai favorabile şi pentru rezolvarea problemei germane, în conformitate cu cerinţele asigurării securităţii europene şi cu interesele naţionale ale poporului german.

Un pas înainte spre micşorarea încordării în Europa îl constituie de asemenea, adoptarea de către statele participante la Tratatul de la Varşovia a următoarei propuneri: înainte de realizarea unui acord cu privire la interzicerea armei atomice, statele interesate să ajungă la o înţelegere, potrivit căreia forţele armate staţionate pe teritoriul Germaniei, inclusiv forţele armate ale R.D.G. şi R.F.G., să nu dispună în armamentul lor de arma atomică.

De aprobarea oamenilor iubitori de pace din toate ţările se bucură şi iniţiativa statelor participante la Tratatul de la Varşovia, îndreptată spre stabilirea unor bune relaţii şi spre reglementarea problemelor litigioase între diferite ţări, indiferent de apartenenţa lor actuală la unele grupări militare sau la altele. O serioasă contribuţie la cauza întăririi păcii şi securităţii ar fi încheierea între ţările respective a unor tratate de neagresiune cu luarea angajamentului de a rezolva problemele litigioase numai prin mijloace paşnice. Un mare rol l-ar juca stabilirea unor relaţii de bună vecinătate, în special între Uniunea Sovietică, Turcia, Bulgaria, Grecia, Albania, Italia, Cehoslovacia, Republica Federală Germană.

O deosebită însemnătate pentru micşorarea continuă a încordării internaţionale o are problema relaţiilor dintre Uniunea Sovietică şi Statele Unite ale Americii. Îmbunătăţirea relaţiilor sovieto-americane ar aduce o serioasă contribuţie la cauza însănătoşirii întregii situaţii internaţionale. Această idee a fost clar exprimată în Mesajul adresat de N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., preşedintelui S.U.A., Dwight D. Eisenhower. Ecourile din străinătate, apărute în presă, arată că noua iniţiativă de pace a Uniunii Sovietice se bucură de puternicul sprijin al tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Nu încape îndoială că, în condiţiile respectării reciproce a intereselor naţionale, a existenţei năzuinţei sincere spre întărirea păcii, se poate statornici încrederea reciprocă şi colaborarea paşnică între state cu sisteme sociale diferite. Orice ar spune adepţii „războiului rece", oricît s-ar strădui unii politicieni din Occident de a discredita însăşi ideea coexistenţei paşnice şi a întrecerii paşnice între cele două sisteme, această idee este tradusă în viaţă şi cucereşte inimile tuturor acelor care tind spre destinderea încordării internaţionale, spre întărirea păcii în întreaga lume.

Nu poate fi trecut cu vederea faptul că unele cercuri internaţionale aventuriere, care nu vor să renunţe la politica „de pe poziţii de forţă" — deşi lipsa de eficacitate a acestei politici a fost dovedită în repetate rînduri — încearcă din nou să împiedice slăbirea încordării internaţionale observată în anul 1955, să activizeze blocurile agresive înjghebate de ele, să le lărgească prin atragerea de noi state, să ducă la maximum oursa înarmărilor, să îngreuneze relaţiile dintre popoare, cultivînd vrajba şi ura între ele. Iată de ce, oricît de mari ar fi succesele înregistrate în direcţia păcii, primejdia unui nou război nu poate fi considerată dispărută. In actualele condiţii, încordarea internaţională cuprinde în sine posibilitatea încălcării păcii, cu toate consecinţele periculoase care rezultă din aceasta.

Primejdia pe care o prezintă blocurile militare agresive şi renaşterea militarismului german au determinat statele participante la Tratatul de la Varşovia, să examineze, în scopul menţinerii păcii generale şi a securităţii, problema cu privire la măsurile comune ce decurg din Tratatul de la Varşovia, măsuri îndreptate spre o largă coordonare a eforturilor în vederea ridicării capacităţii de apărare a statelor semnatare ale acestui tratat.

Comitetul Politic Consultativ a adoptat propunerea cu privire la crearea unui comandament unit al forţelor armate, precum şi propunerea delegaţiei Republicii Democrate Germane ca, după crearea armatei populare naţionale a Republicii Democrate Germane, contingentele ei armate să fie incluse în forţele armate unite.

Statele participante la Tratatul de la Varşovia vor manifesta, şi de aici înainte, grija necesară pentru securitatea lor, pentru a-şi asigura munca paşnică a cetăţenilor lor, precum şi condiţiile pentru dezvoltarea paşnică şi propăşirea popoarelor lor. Insemnătatea Tratatului de la Varşovia, ca mijloc de atingere a acestui ţel, creşte continuu.

Totodată, toate statele iubitoare de pace sînt hotărîte să ducă, şi de aci înainte, o politică de pace care să corespundă intereselor vitale ale tuturor popoarelor şi care se bucură de sprijinul uriaşei majorităţi a populaţiei de pe întreg globul. Declaraţia statelor participante la Tratatul de la Varşovia este sprijinită, întrutotul, de guvernul şi poporul Republicii Populare Chineze, al cărei reprezentant a participat la lucrările de la Praga ale Comitetului Politic Consultativ. Această declaraţie a fost întîmpinată cu profundă satisfacţie de toate popoarele iubitoare de pace.

Popoarele Uniunii Sovietice, strîns unite în jurul Partidului Comunist şi al guvernului sovietic, vor duce, şi de aci înainte, alături de toate popoarele iubitoare de pace, lupta pentru o pace trainică în Europa şi în întreaga lume.

(Articol de fond apărut în „Pravda")

Finlandezii îşi exprimă recunoştinţa faţă de ostaşii sovietici

In seara zilei de 26 ianuarie, după semnarea Protocolului final cu privire la predarea de către Uniunea Sovietică Finlandei a teritoriului Porkkala-Udd şi a bunurilor aflate pe acest teritoriu, un numeros public din capitala Finlandei a însoţit ultimul eşalon de ostaşi sovietici care au părăsit Porkkala-Udd.

La ora 6 şi 30 de minute — ora locală — la staţia Pasila, aflată la marginea oraşului Helsinki, s-au strîns — în ciuda gerului cumplit al zilei — mii de locuitori ai oraşului. Pentru a saluta pe prietenii sovietici au venit aici primul ministru al Finlandei, Kekkonen, ministrul Afacerilor Externe, Virolainen, ministrul Afacerilor Interne, Kiakelia, funcţionari din Ministerul Afacerilor Externe. Comandamentul Suprem al Armatei finlandeze în frunte cu comandantul forţelor armate, generalul Heiskanen.

...In gară, e trasă garnitura trenului. La ferestrele vagoanelor — ofiţeri sovietici, soldaţi, marinari. Locuitorii din capitala Finlandei se apropie de vagoane. Ei salută pe oamenii care, timp de peste 11 ani, au stat de strajă securităţii Uniunii Sovietice şi Republicii Finlandeze.

La ora şapte soseşte în gară generalul-locotenent Kabanov, comandantul bazei maritime militare Porkkala-Udd, care a fost de faţă la semnarea Protocolului final. Cei prezenţi salută cu căldură pe generalul sovietic.

Incepe mitingul. O scurtă cuvîntare rosteşte d-na Kilpi, preşedinta Asociaţiei „Finlanda-Uniunea Sovietică", deputată în Seim, care exprimă recunoştinţa cetăţenilor finlandezi faţă de Armata Sovietică, recunoştinţă pentru tot ceea ce cu mîinile lor harnice oamenii sovietici au înfăptuit pe acest teritoriu.

La propunerea d-nei Kilpi, cei prezenţi au strigat de trei ori „ura" în cinstea ostaşilor sovietici care au părăsit Finlanda.

In cuvîntul său de răspuns, generalul-locotenent Kabanov a urat poporului finlandez succese în muncă şi continuă prosperitate. Un ropot de aplauze au stîrnit cuvintele rostite în încheiere: „Să se întărească şi să se dezvolte prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice şi Finlandei!"

Trenul porneşte încet. In urma celor ce pleacă răsună uralele celor rămaşi. Corul finlandez Kullervo intonează un cîntec despre pace.

Diplomatul atomist

Desen de Kukrîniksi

Note

Francezii incorijibili...

Gîndiţi-vă cu cîtă nerecunoştinţă a răspuns Franţa la binefacerile cu care America a copleşit-o literalmente în ultimii ani!... După război, de pildă, francezilor li se părea oarecum ciudat că, în apropierea lor, nu se află wehrmachtul, cu care s-au obişnuit atît. Şi pentru a nu lipsi pe francezi de această obişnuinţă, politicienii de la Washington, grijulii din fire, s-au grăbit să restabilească wehrmachtul.

S-ar părea că, la asemenea fapte bune, francezii ar fi trebuit să răspundă cu dragoste şi cu plecată recunoştinţă. Ce se întîmplă însă? La 2 ianuarie, francezii au pornit spre urnele electorale spunîndu-şi (dacă e să traducem în limbaj obişnuit voturile obţinute de fiecare partid): — Nu vrem ca Franţa să se înhame la carul Americii! Vrem pace, o politică independentă şi crearea Frontului Popular!

Fireşte, această lipsă de tact a galilor a zdruncinat unele sisteme nervoase din Washington. Ziarul „Daily News" relatează: alegerile din Franţa „au uluit Departamentul de Stat, de obicei atît de vorbăreţ, încît el păstrează un adevărat mutism... La Pentagon, militarii de profesie... sînt posomoriţi şi neliniştiţi şi nu mai deschid gura".

Dar revistele americane „Life", „Time", „Newsweek" nu şi-au putut permite să tacă. De altminteri, nici nu sînt plătite ca să tacă. Susamintitele reviste au deschis foc împotriva francezilor nerecunoscători. „Newsweek", de pildă, a declarat categoric că Franţa nu este mare putere. Din punctul ei de vedere revista „Newsweek" are dreptate cînd elimină Franţa din rîndul marilor puteri. Drept exemplu de mare putere ea socoteşte „statul" lui Cian Kai-şi. E limpede că Franţa cu cei 151 de deputaţi comunişti în parlament nu suferă comparaţia cu etalonul taivanist al aprecierii unei mari puteri.

Cum au reacţionat francezii la critica revistelor americane? O, cît se poate de obraznic. Ei au hotărît să nu rămînă datori. Iată cum răspunde ziarul francez „Combat" revistei americane:

«„Newsweek" a făcut în repetate rînduri consideraţii pripite asupra politicii franceze şi a atins culmea nerusinării faţă de noi declarînd, după alegerile ce au avut loc, că Franţa nu mai este mare putere. In ce ne priveşte, considerăm că este îndoielnic că ţara unde linşarea negrilor e îngăduită, se mai poate considera mare putere. Mai socotim, de asemenea, că ţara unde nu este asigurată libertatea conştiinţei, unde nu există libertatea cuvîntului şi unde, la fiecare pas, trebuie să-ţi justifici convingerile personale în faţa unor judecători incompetenţi, nu este o mare putere. Mai credem, de asemenea, că ţara care-şi fundamentează dreptul şi forţa pe folosirea armei atomice nu este o „mare" putere. Socotim de asemenea că ţara care săvîrşeşte mereu greşeli politice, nu este o „mare" putere, chiar dacă ea este mare... La fel de mare ca tirajul revistei „Newsweek"».

Astfel, în loc de a cere scuze — de a spune: „sîntem vinovaţi, vom face noi alegeri!" — voltairienii incorijibili au răspuns la lovitură printr-o altă lovitură.

E greu să ai de-a face cu încăpăţînaţi care nu vor să-şi jertfească demnitatea naţională nici chiar în numele solidarităţii atlantice!...

Trupele engleze se războiesc şi cu copiii

Relatările agenţiei Reuter din capitala insulei Cipru — Nicosia — au rezonanţe de comunicat de război. „In cursul luptei care a durat o oră— se spune în comunicat — soldaţii au utilizat grenade şi gaze lacrimogene".

Impotriva cui au luptat cu atîta îndîrjire ostaşii armatei britanice? Adversarii lor s-au dovedit a fi cîţiva elevi. Da! Simpli şcolari greci în vîrstă de numai 12—16 ani.

„Aceste incidente — transmite agenţia Reuter — sînt o expresie a protestului împotriva arestării a zece elevi în timpul dezordinilor care s-au petrecut ieri în acelaşi loc — în piaţa palatului arhiepiscopului Makarios, care conduce mişcarea pentru unificarea cu Grecia. La 27 ianuarie s-au făcut noi arestări. Cîţiva elevi au fost internaţi în spitale pentru lecuirea rănilor pricinuite de gloanţele şi măciucele poliţiştilor".

Toată populaţia Ciprului, de la copii pînă la bătrîni, s-a ridicat la lupta împotriva colonialiştilor englezi. Autorităţile colonialiste, conduse de feldmareşalul J. Harding, au răspuns la cererea cipriotilor de a li se acorda dreptul la autodeterminare prin represiuni sîngeroase, prin arestări în masă, prin lovirea şi uciderea copiilor.

La sfîrşitul lunii noiembrie a fost proclamată „starea de asediu". Au fost aduse unităţi militare engleze suplimentare. „Mica insulă Cipru — comunică un corespondent al agenţiei americane United Press — a fost transformată într-un adevărat lagăr militar. Fiecare sector poliţienesc şi fiecare lagăr militar au devenit fortăreţe: au fost înconjurate cu sîrmă ghimpată, iar pe acoperişurile posturilor de pază au fost aşezaţi saci cu nisip". Dar cipriotii nu se dau bătuţi. Lupta lor pentru libertate se intensifică cu fiecare zi. „Carăţi-vă acasă!" — strigă ei colonialiştilor.

La 27 ianuarie a avut loc, la Nicosia, o demonstraţie a elevilor indignaţi de atitudinea lipsită de omenie faţă de cipriotii arestaţi. Intr-un manifest răspîndit, după cum recunoaşte agenţia Reuter, se spune că deţinuţii sînt interogaţi după ce „au fost bătuţi, după ce au fost siliţi să stea pe gheaţă şi culcaţi pe cuie, după ce li s-au dat stupefiante".

Impotriva elevilor au fost trimişi soldaţi şi poliţişti. Iată cum descrie agenţia Reuter această „operaţie":

„Tinerii demonstranţi au părăsit sălile de curs şi au ocupat poziţii pe acoperişul şcolii unde flutura steagul grecesc. Ei s-au înarmat cu pietre. Alţii au ridicat barricade din scînduri în jurul unui scuar, în timp ce elevele s-au ascuns în spatele zidurilor. Cînd au sosit soldaţii englezi, ei au fost întîmpinaţi cu pietre şi sticle, care zburau din toate părţile. Soldaţii au pus în funcţiune bitele, folosind totodată grenade şi gaze lacrimogene. Goana după răzvrătiţii (!) de pe acoperişuri a început...

Colonialiştii pot înscrie în cronica sumbră a faptelor lor vitejeşti încă o victorie — victoria asupra micilor şcolari care n-au tremurat în faţa soldaţilor înarmaţi. Colonialiştilor le fuge terenul de sub picioare. Inseamnă că le merg prost treburile dacă au ajuns să trimită trupe împotriva elevilor şi să declare că armata a reuşit să „înfrîngă împotrivirea" cîtorva copii.

In culisele postului de radio „Europa liberă"

O. VASILIEV

La 15 ianuarie, lîngă casa muncitorului cehoslovac Ladislav Iurcik, din tîrgul Drenov, s-a produs o explozie. Unul din copiii lui Iurcik, în vîrstă de 14 ani, s-a ales cu o arsură de gradul doi. Explozia a avut loc din pricina unui balon, care s-a lovit de zidurile casei.

La 20 ianuarie, în regiunea munţilor Tatra s-a prăbuşit un avion cehoslovac, pe bordul căruia se aflau 22 de călători. Catastrofa s-a produs din cauza unei explozii, care a avut loc în urma ciocnirii avionului cu un balon.

La 19 şi 20 ianuarie, aviaţia cehoslovacă a fost nevoită să interzică toate zborurile de noapte ale avioanelor din aviaţia civilă, deoarece deasupra teritoriului cehoslovac a fost semnalat un mare număr de baloane, lansate din Occident şi care conţineau manifeste cu caracter vădit provocator.

Cine este vinovat de toate aceste întîmplări tragice? Cine lansează aceste baloane deasupra teritoriilor ţărilor de democraţie populară?

...Copacii înalţi ascund privirilor trecătorilor ceea ce se petrece în „Englischer Garten" — marele parc din München. La marginea acestui parc, în nişte clădiri cu o arhitectură pur cazonă se află faimosul post de radio „Europa liberă".

In 1949, a fost creat în Statele Unite aşa numitul „Comitet al Europei libere". Din comitet fac parte cîţiva oameni de stat americani. In afară de aceştia, în „comitet" au mai intrat şi reprezentanţi ai monopolurilor americane, care-l finanţează. După un an, în Germania occidentală a început să lucreze primul post de radio-emisiune al „Europei libere", post organizat de acest „comitet".

Care este caracterul activităţii acestui post de radio, astfel botezat?

Postul de radio „Europa liberă" are acum cinci secţii. Personalul este format din lepădături politice alungate după cel de al doilea război mondial de popoarele ţărilor din Europa răsăriteană, precum şi deţinuţii de drept comun.

Iată, de pildă, secţia polonă. Conducătorul ei este Ian Novak, fost căpitan al poliţiei secrete din timpul vechiului regim. Novak s-a înconjurat de oamenii „săi" din „Narodowaia democratia" — cel mai reacţionar partid al moşierilor din Polonia panilor. Unul din redactori — Viktor Trosciceanko — membru al acestui partid, a colaborat în timpul războiului cu gestapoul. Redactorul emisiunii „comentariile zilei" — Stanislav Kodz — este un fost agent al poliţiei secrete.

In secţia care se ocupă cu culegerea de informaţii, problemele pentru Polonia sînt conduse de printul Cearkovski-Goleevski şi de ajutorul lui — un oarecare Klimek. Iată ce relatează despre ei fostul crainic al postului „Europa liberă", Ştefan Mihalski — întors de curînd în Polonia: „Sînt faimoşi pentru simpatia lor faţă de hitlerişti, iar Klimek, în timpul ocupaţiei a fost în relaţii bune cu gestapoul din Varşovia. Vechea „prietenie" nu s-a ofilit: acum ei sînt oaspeţi obişnuiţi ai celor mai reacţionare cercuri neofasciste din München".

Aproximativ aceiaşi colaboratori au şi celelalte secţii ale postului de radio „Europa liberă". Toţi aceşti oameni fără neam şi fără ţară îşi proclamă faţiş intenţiile aventuriste, provocatoare, împotriva ţărilor de democraţie populară. Potrivit relatărilor revistei franceze „France-Observateur", postul de radio „Europa liberă" şi-a pus drept sarcină „să ducă un război psihologic" împotriva regimului democrat-popular; «să contribuie, în măsura posibilităţilor, la aducerea acestor popoare în albia „lumii libere"», adică să contribuie la pregătirea unor planuri de agresiune împotriva acestor ţări; „să submineze regimurile de tip sovietic" — adică să desfăşoare o activitate de spionaj şi diversiune.

Postul de radio din München are 15 „birouri" periferice aflate în alte oraşe şi ţări: la Stockholm, în Berlinul occidental, la Istambul, Roma, Viena.. Acestea sînt centre pentru culegerea de informaţii, în general cu caracter de spionaj, care sînt apoi centralizate la München. Ele se ocupă de asemenea cu recrutarea de spioni.

Cîte născociri au fost transmise prin radio în cei cinci ani de activitate a postului „Europa liberă"! Ce nu există în arsenalul „Europei libere": şi „nemulţumiri faţă de regim" şi „lipsă de mărfuri" şi chiar „răscoale". „Europa liberă" îmbină activitatea de spionaj cu clevetiri şi minciuni sfruntate. Dar aceasta nu-i totul. Postul de radio din München mai are încă o „grijă" — ducerea „războiului psihologic" prin intermediul baloanelor cu manifeste provocatoare. Acţiuni de soiul acesta reprezintă un amestec fără precedent în treburile interne ale statelor din Europa răsăriteană. Afară de aceasta, baloanele aduc de multe ori după sine şi moartea.

Extrem de multe baloane au fost descoperite deasupra Cehoslovaciei. Cu toate că guvernul cehoslovac a protestat în repetate rînduri faţă de guvernul S.U.A., această campanie criminală nu numai că n-a încetat, dar capătă proporţii tot mai primejdioase.

...Postul de radio din München a fost creat în toiul aşa numitului „război rece". El este un instrument al acestui război şi nu poate exista fără el. Acum, cînd în lume capătă o tot mai largă răspîndire ideea posibilităţii coexistenţei paşnice între state cu sisteme sociale diferite, acest post de radio îi dă înainte cu „necesitatea „eliberării" ţărilor de democraţie populară. Se vede că aceia care, de curînd, au trimis „mesaje de crăciun" au trasat sarcină postului „Europa liberă" să submineze „spiritul Genevei".

Totuşi, începutul de slăbire a încordării internaţionale n-a putut să nu provoace o adevărată derută în rîndurile provocatorilor „războiului rece". Iată ce scria la sfîrşitul lunii septembrie revista americană „Newsweek": „Organizatorii postului de radio „Europa liberă" se tem de posibilitatea pierderii terenului de sub picioare. Pe măsură ce ideea coexistenţei paşnice cuprinde mase tot mai largi de oameni, speranţele de eliberare — chiar şi cele mai slabe — trebuie părăsite pentru totdeauna".

Aici revista are dreptate. Orice speranţe de „eliberare", adică de restaurare a capitalismului în ţările de democraţie populară, trebuie părăsite pentru totdeauna. Popoarele acestor ţări îşi construiesc cu succes o viaţă nouă, ele nu acordă nici o atenţie lătratului celor de la postul de radio din München.

(Din „Literaturnaia gazeta").

Sportivii sovietici la Cortina D'Ampezzo

In momentul cînd cele două trenuri cu turişti sovietici părăseau peronul gării „Kiev" din Moscova, sportivii din U.R.S.S., participanţi la cea de-a VII-a ediţie a Jocurilor olimpice de iarnă, se aflau de multă vreme la Cortina D'Ampezzo sau în alte localităţi care se înşiră ca nişte mărgele printre crestele Alpilor sau ale Dolomiţilor.

Printre turiştii sovietici care au plecat în Italia se află scriitori, maeştri ai sportului, antrenori, ingineri, ziarişti. Nerăbdarea lor de a ajunge la ţinta călătoriei era legitimă, căci în pitoreasca localitate Cortina D'Ampezzo s-au adunat cei mai buni schiori, patinatori şi hocheişti din lume, iar întrecerea lor se anunţa deosebit de interesantă.

Uniunea Sovietică participă pentru prima oară la „Olimpiada albă", dar cu atît mai mult ea a deplasat în Italia un lot nu numai numeros, dar şi deosebit de puternic. Să încercăm, în rîndurile de mai jos, să vă prezentăm pe aceşti sportivi, cărora le-a fost încredinţată cinstea de a apăra culorile Uniunii Sovietice la Olimpiada de iarnă.

„ZATOPECII ZĂPEZII"

Aşa au fost supranumiţi schiorii şi schioarele sovietice care participă la întreceri. Şi pe drept cuvînt, căci un Vladimir Kuzin sau Pavel Kolcin sau Valentina Tareva sau Ana Kaaleste reuşesc pe pîrtia de zăpadă ceea ce obţine faimosul alergător cehoslovac pe pistele acoperite cu zgură.

In momentul de faţă, celebritatea lui Kuzin a trecut graniţele. Dar numai cu doi ani în urmă, la campionatele mondiale din 1954, el era complet necunoscut. In cursele de 30 şi 50 km, nimeni nu îndrăznea să acorde vreo şansă sportivului sovietic, mai ales că el concura alături de „invincibilul" finlandez Hakkulinen. Dar primul loc şi medaliile de aur ale campionului lumii i-au revenit lui Kuzin, şi tot în vitrina sa au luat loc cupele oferite de Federaţia norvegiană de schi învingătorului celor două probe.

Liubov Erişina, Valentina Tareva şi Margarita Maslennikova au cucerit şi ele, în acelaşi an cu Kuzin, titlul de campioane ale lumii. Trebuie să remarcăm că de atunci, fondistele sovietice n-au fost învinse în nici o cursă la care au luat parte.

PATINA DE AUR ŞI EDELWEIS DIN BRILIANTE PENTRU IURI MIHAILOV

Patinoarul alpin Davos din Elveţia, are o tradiţie: fiecărui sportiv care stabileşte aici un record mondial i se oferă drept amintire o patină de aur, de care este prinsă o floare de colţ (edelweis) din briliante. De multă vreme, nici un sportiv n-a mai reuşit să-şi prindă la piept frumosul trofeu. Dar iată că recent în cadrul unui concurs preclimpic de patinaj viteză, sportivul sovietic Iuri Mihailov a fost distins cu tradiţionala insignă. In cursa de 1 500 metri, el a reuşit un timp pe care nici un sportiv nu-l realizase pînă acum: 2 minute, 9 secunde şi o zecime.

Dar acesta a fost numai începutul triumfalei evoluţii a patinatorilor sovietici pe pistele din Elveţia şi Italia. Două zile mai tîrziu, Evgheni Grişin obţine la Cortina, pe excelentul patinoar de pe lacul Misurina, un rezultat excepţional în cursa de 500 m: 40,2 sec. Vechiul record mondial era de 40,8 sec. şi aparţinea tot unui sportiv sovietic, Iuri Sergheev. Alergînd în pereche cu Grişin, Sergheev a parcurs şi el distanţa într-un timp superior vechiului record: 40,4 sec. Dar revelaţia concursului a fost tînărul patinator sovietic Rafael Graci, care după ce a cîştigat concursul de la Davos, s-a clasat al treilea la Cortina cu 40,9 sec., timp de valoare mondială.

Este util să amintim că în momentul de faţă, din cele 7 recorduri mondiale oficial înregistrate, 5 sînt deţinute de sportivii sovietici. In probele feminine, patinatoarele sovietice deţin toate recordurile lumii. La Cortina însă, nu se va bate nici un record mondial feminin, pentru că întrecerile patinatoarelor nu figurează în programul Olimpiadei de iarnă.

CAMPIONII EUROPEI NU SE DEZMINT

Anul trecut, hocheiştii sovietici au cucerit titlul de campioni ai Europei. Fără îndoială că evoluţia celei mai bune echipe de pe continent a fost aşteptată cu viu interes la Cortina, unde se aflau puse în joc medaliile de aur ale campionilor olimpici. Pregătindu-se pentru întrecerea decisivă din cadrul Olimpiadei, echipa de hochei a U.R.S.S., în frunte cu acelaşi neobosit Bobrov a susţinut zeci de meciuri de verificare. Evoluţia sportivilor sovietici în aceste confruntări a fost încununată de un succes deplin. De 4 ori a întrecut reprezentativa U.R.S.S. puternica formaţie profesionistă engleză Harringay Racers, alcătuită exclusiv din jucători canadieni.

In faţa jocului superior al hocheiştilor sovietici, au plecat steagul echipele Suediei şi Cehoslovaciei, reprezentativele Elveţiei şi Italiei, echipe din Franţa, Danemarca, Germania.

Bobrov, Hlistov, Babici, Pantiuhov, Uvarov, Sologubov... iată nume care au figurat în titlurile ziarelor, care au fost scandate de spectatorii entuziasmaţi de vigurozitatea minuitorilor crosei şi ai pucului.

Talentaţi, excelent pregătiţi, animaţi de dorinţa fierbinte de a aduce noi succese patriei, sportivii sovietici au demonstrat în orăşelul italian Cortina D'Ampezzo progresele sportului sovietic, avîntul continuu al mişcării de cultură fizică din ţara constructorilor comunismului.

V. CHIOSE

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacţia şi administraţia str. Ion Ghica 5—7. Telefon 3.03.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piaţa Scînteii, Bucureşti.
ABONAMENTE pe 3 luni 3 lei; pe 6 luni 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii. STAS — 3452 — 52